Regd. No. 2975.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜன் 173

P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீகாஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

வருடச் சந்தா ரூ. 5 ஜீவியச் சந்தா ரூ. 100.

ஜீவியச் சந்தாதாரர்களுக்கு பத்திரிகை சாச்வதமாக அனுப்பப்பட்டு வருவது தவிர 120 ரூபா விலையுள்ள புத்தகங்கள் உடனே அனுப்பப்படும்.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி*
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி*—ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்களுரைத்தவைகள் தாம் வாழி
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

சோபகிருது௵ வைகாசி௴ 1963௵ மே-ஜூன்௴

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 173.

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசன ஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 15	1963ஞு மே & ஜூன்மீ சோபகிருதுஞு வைகாசிமீ	ஸஞ்சிகை 5

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி — 62.

கங்குல் பகலரதி கைவிஞ்சி மோகமுற*
அங்கதனைக் கண்டோ ரரங்கரைப் பார்த்து—*இங்கிவள்பால்
என்செய நீ ரெண்ணுகின்ற தென்னு நிலை சேர்மாறன்*
அஞ்சோலுற நெஞ்சுவெள்ளை யாம்.

கங்குல் பகல்	—இரவிலும் பகலிலும்
அரதி கைவிஞ்சி	—ஆற்றாமை அதிகப்பட்டு
மோகம் உற	—(ஆழ்வார்) மோஹ மடைந்திட,
அங்கு அதனை கண்டோர்	அந்த நிலைமையைப் பார்த்த திருத்தாயார்
அரங்கரை பார்த்து	ஸ்ரீரங்கநாதனை நோக்கி
இங்கு இவள்பால் என் செய நீர் எண்ணுகின்றது என்னும் நிலை சேர் மாறன்	'இத்தகைய நிலைமையில் இவள் திறத்து நீர் செய்ய நினைத்திருப்பது என்ன?' என்று கேட்க வேண்டும்படியான அவஸ்தையையடைந்த ஆழ்வாருடைய
அம் சொல் உற	—ஸ்ரீஸூக்தியை யநுஸந்திக்க
நெஞ்சு வெள்ளை ஆம்	ஹ்ருதயம் பரிசுத்தமாகும்.

கீழ்த் திருவாய்மொழியாகிய *உண்ணிலாவிய பதிகத்தி லுண்டான தளர்ச்சியானது மிகவும் அதிகரித்து உணர்த்தி யழிந்து மூர்ச்சிக்கும்படியான நிலைமை நேர்ந்தவளவிலே, "கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கி" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்திப்படியே பராங்குச நாயகியைத் திருத்தாயார் கோயில் திருவாசலிலே யிட்டு வைத்து, பெரியபெருமாளே! இப்பெண்பிள்ளை திறத்து நீர் செய்ய நினைத்திருப்பது யாது? இப்படி இவளைக் கைவிடுகை தருமமோ?' என்று கேட்கிறபடியாய்ச் சென்றது *கங்குலும் பகலும் பதிகம்.

கீழே ஆறும் பத்தின் ஈற்றுத் திருவாய்மொழியில்—பெரியபிராட்டியார் முன்னிலையாகத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுந்தவிடத்திலும் ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்திலே சென்று நிற்கக் கண்டிலர். இன்னமும் இந்த ப்ராக்ருதி மண்டலத்திலேயே தம்மைக் கண்டார். சப்தாதி விஷயங்களும் இந்திரியங்களும் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே வைத்தபோதே தன் பக்கலில் நின்றும் நம்மை அகற்றப் பார்த்தானன்றோ வென்று கருதிப் புலியின் வாயிலே அகப்பட்டாப்போலே கூப்பிட்டார் கீழ் உண்ணிலாவிய பதிகத்திலே. இந்த ஆர்த்தியை எம்பெருமான் அறியாதவனல்லன்; "எப்படியும் இவர்க்கு நாம் பேறு பெறுவிப்பது திண்ணம்; இவர் அங்கே வந்து செய்யும் காரியத்தை இங்கேயிருந்து தான் செய்யட்டுமே" என்றிருந்தானவன். மக்களைப்

பட்டினியிட்டு வைத்தும் வந்த விருந்தினரைப் பேணுவாரைப்போலே 'இவ்வாழ்வார் தாம் சாலு நாள் நோவுபட்டாராகில் படுகிறார்; இவருடைய திவ்யப் பிரபந்தத்தைக் கொண்டு நாட்டை வாழ்விப்போம்' என்றிருந்தான். இவர் ஒரு நொடிப்பொழுது இங்கிருந்தாலும் எம்பெருமான் தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாத ஸம்ஸாரம் எவ்வளவோ திருந்தி வாழும்படியாயன்றோ விருப்பது. அதற்காகவே இவரை இங்கு வைத்தான் அவன். "அந்தோ! இக்கொடுவுலகத்தில் இருப்புப் பொருந்தாத நம்மைக் கொண்டோ இவன் காரியம் நிர்வஹிக்கப் பார்ப்பது! இந்நிலத்தில் இருப்புப் பொருந்துவார் பலருண்டே; அன்னவர்களில் ஆரேனுமொருவரைக் கொண்டு காரியம் பார்க்கலாகாதோ!" என்று துடிக்கிறார் ஆழ்வார். இங்கு இருப்புப் பொருந்தாதாரைக் கொண்டே காரியம் பார்க்கவேணும் என்பதே எம்பெருமானுடைய பிடிவாதமாயிற்று. இப்படி எம்பெருமானைப் பிரிந்து துடிக்கவேண்டிய தாயிற்றே யென்று நிலைகலங்கின ஆழ்வார் தாமான தன்மையை யிழந்து தமது பரிதாபத்தைத் தம் வாயாலே சொல்லகில்லாதாராய் தாய் சொல்லவேண்டும்படியான தளர்த்தியுண்டாக, திருத்தாயார் பாசுரமாகச் செல்லுகிறது * சங்குவும் பசலும் திருவாய்மொழி.

திருத்தாயார் இப்பராங்குச நாயகியைப் பெரியபெருமாள் [ஸ்ரீரங்கநாதர்] திருவடியிலே யிட்டு வைத்துக் கொண்டிருந்து இவள் அழுவது தொழுவது மோஹிப்பது பிரலாபிப்பது அடைவுகெடப் பேசுவது நெடுமூச்செறிவது அதுவும் மாட்டாதொழிவது ஸ்தப்தையாயிருப்பது முதலியவற்றை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துச் சொல்லி இவள் திறத்திலே நீர் என் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறீர்? என்று கேட்கிறபடியாய்ச் செல்லுகிறதாயிற்று.

நம்பிள்ளையீடு ;—" இத் திருத்தாயாரும் ஸர்வபரங்களையும் அவர் தலையிலே பொகட்டுப் பெண்பிள்ளையைத் திருமணத் தூணுக்குள்ளேயிட்டு அவருடைய அசரண்ய சரண்யத்வாதி குணங்களை விண்ணப்பஞ் செய்யாநின்று கொண்டு, ஒரு காலநியதியாதல் ஒரு தேசநியதியாதல் அதிகாரி நியதியாதலின்றிக்கே ஸர்வஸமாச்ரயணீயரா யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்துத் தன் பெண்பிள்ளையினுடைய தசையைத் திருவுள்ளத்திலே படுத்துகிறாள் இத்திருவாய்மொழியாலே."

"பட்டர் இத்திருவாய்மொழி அருளிச் செய்யும்போதெல்லாம் 'ஆழ்வார்க்கு ஓடுகிற தசை யறியாதே அவருடைய ஸாவவ்ருத்தியு மின்றிக்கே யிருக்கிற நாம் என் சொல்லுகிறோம்! என்று திருமுடியிலே கையை வைத்துக் கொண்டிருப்பர்." .... (*)

காலஞ்சென்ற மயிலை மாதவதாஸரைப் பற்றி.

ஸ்ரீராமாநுஜன் 171 இதழில் ஆழ்வார்களின் அவதார கால நிர்ணய விஷயமான வியாஸம் எழுதப்படுகையில் நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தப் பதிப்பாளரான மயிலை மாதவ தாஸரைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவம் வந்தபோது "இவர் ஸ்மார்த்த ப்ராஹ்மணர்" என்றெழுதியிருந்தோம். அப்பெரியவர் பிராமணரல்லாதாரென்பதைப் பல நண்பர்கள் தெரிவித்தார்கள். அவர் ஜீவித்திருந்த காலத்தில் அவர்க்கும் நமக்கும் கடிதப் போக்குவரத்து ஸ்வல்பமாக இருந்ததெனினும் அவருடைய ஜாதியைப்பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்ள ப்ரஸக்தியில்லாமலிருந்தது. சிலர் சொல்லக் கேட்டதையே கொண்டு அவரை ஸ்மார்த்த ப்ராஹ்மணரென்றெண்ணியிருந்தபடியே நாம் எழுத நேர்ந்தது. அவரை நேரில் அறிந்திருந்த பல நண்பர்கள் 'அவர் பிராமணரல்லாதவர்; முதலியார் வகுப்பினரைச் சேர்ந்தவர்' என்று தெரிவிப்பதனால் நாம் மாறுபடக் கருதியிருந்ததை மாற்றிக் கொண்டோம் என்பதை இதனால் தெரிவித்துக் கொண்டபடி. ... . (*)

சந்தா செலுத்திய பெரியார்கள்.

இவ்வருஷத்தில் ஜனவரி மாதத்திலிருந்து இன்றுவரையில் சந்தாத் தொகை செலுத்தியவர்களை இதன் கீழே குறிப்பிடுகிறோம். செலுத்தாதவர்களும் விரைவில் செலுத்துமாறு பிரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள்.

1 ஸ்ரீ உ. வே. வை. மு. நரஸிம்ஹாசாரியார், திருவல்லிக்கேணி. ஜீவியச் சந்தா 100 ரூ. செலுத்தி, நாம் முகப்பில் வெளியிட்டிருக்கிறபடி 120 ரூ. விலையுள்ள புத்தகங்கள் பெற்றார்.

2 சேலம் கோடா. ஜி. லக்ஷ்மணன் செட்டியா ரவர்களும் அப்படியே.

3 K. V. ராகவாசாரியர், Auditor, Katpadi town ship. அவர்களும் அப்படியே.

4 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. ஆழ்வார் திருநகரி எம்பெருமானார் ஜீயர் ஸ்வாமிகள் வருடச் சந்தா.
5 ஆழ்வார் திருநகரி. ஸ்ரீமதி. ரெங்கம் ஜானகியம்மாள் ஷை
6 ,, ஸ்ரீ. உ. வே. பண்டிட். ஸுதர்சன ராமாநுஜய்யங்கார் ஷை
7 ஆமூர் கோபாலையங்கார்
8 பரமபாகவத ஆத்தூர். கேசவுலு நாயுடு
9 அச்சங்தவிழ்த்தான் A.S. அப்பனையங்கார்
10 அம்ருதூர் ஜமீன்தார் A. R. வெங்கடாசாரியர்
11 Sri C. V. Rajan, Bangalore.
12 பெங்களூர் மல்லேச்வரம் S. திருவேங்கடத்தய்யங்கார்
13 S. ரங்கராஜய்யங்கார், (Now Madurai)
14 அனக்காவூர் கிருஷ்ணஸாமி ஐயங்கார்
15 ஸ்ரீமதி ஸரோஜினியம்மா, பெங்களூர்
16 N. வீரராகவன் அவர்கள் செங்கற்பட்டு
17 தங்கவிலாஸ் லக்ஷ்மிதேவியம்மாள் ,,
18 K. S. S. Ramanujam, Calcutta
19 C. R. Ramaswami Ayengar, B.A.B.L. Coimbatore.
20 B. வரதாசாரியர், கொடி கோவில், ,,
21 சித்தூர் மஹாலக்ஷ்மி இண்டஸ்டிரியல் ப்ரொப்ரைடர்.
22 S. R. நாராயண ஐயங்கார், K. G. F.
23 தமிழ்ப் புலவர் N. சுப்பராயப் பிள்ளை, காட்டுமன்னார் கோவில்
24 R. செந்தாமரைக்கண்ணனையங்கார், Mettoordam.
25 T. S. ராஜகோபாலாசாரியர், முடிகொண்டான்.
26 டாக்டர் V. சேஷராமாநுஜய்யா, மதுரை
27 அழகுராமாநுஜம், ,,
28 S. A. ஸ்ரீநிவாஸராமாநுஜம், மன்னார்குடி
29 பார்த்தஸாரதி ராமாநுஜதாஸர், மணியக்காரனூர்
30 டாக்டர் C. ராமையங்கார், நெல்லூர்
31 K. V. துரைஸாமி ஐயங்கார், நெல்லூர்
32 C. வெங்கடாசாரியர் ஸ்வாமி, நெல்லூர்
33 N. வேணுகோபால நாயகர், B.A. B.L., New Delhi.
34 ஜ்யோதிர் பூஷணம் வங்கீபுரம். ராஜமையங்கார், நன்னிலம்.
35 K. கோவிந்தஸாமிப் பிள்ளை, நாரணமங்கலம்
36 R. ஜகன்னாதய்யங்கார், பாண்டிச்சேரி.
37 S. குப்புஸ்வாமி ஐயங்கார், பள்ளத்தூர்
38 K. Rangaswami Ayengar, Advocate, Poonamalli.
39 கூரம். திருநாராயணய்யங்கார், பண்டரிபூர்
40 ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் சிறுபுலியூர் ஸ்வாமிகள்
41 ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. அப்பன் சடகோப ராமாநுஜஜீயர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீபெரும்பூதூர்
42 உத்தம நம்பி. சடகோபாசாரியர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீரங்கம்
43 சேலம் K.M. வரதராஜுலு செட்டியார்
44 கோதை குட்டியப்பமாள், சிங்கப்பெருமாள் கோயில்
45 S. எதிராஜுலு நாயுடு, (Now) சீர்காழி
46 V. நாகப்ப பாகவதர், கரந்தை
47 B. A. நரஸிம்ஹாசாரியார், வண்டலூர்
48 திருவிந்தளூர் பரிமளரங்கநாத ஸ்வாமி தேவஸ்தான நிர்வாஹ அதிகாரி S. R. கோவிந்தராஜுலு அவர்கள்
49 R. பாஷ்ய சக்ரவர்த்தி ஸ்வாமி, Advocate, Trichi.
50 S. மணிவண்ணன், திருப்பத்தூர் (N.A.)

51 T. N. கிருஷ்ணய்யங்கார், வள்ளியூர்
52 வீணை. ரங்காசாரியர், உறையூர்
53 S. கிருஷ்ணய்யங்கார், திருநெல்வேலி
54 S. நாராயணையங்கார், சிகிரிக்கோட்டை
55 விரக்தி.ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர், முஸரவாக்கம்
56 ஸ்ரீ. உ. வே. C. S. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், B. A. B. L., தர்மகர்த்தா, திருவல்லிக்கேணி.
57 ஸ்ரீ. உ. வே. P. M. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமி,ரிடைர்ட்ஜட்ஜ்,திருவல்லிக்கேணி
58 ஸ்ரீ. உ. வே. ஆசால் சேஷாசாரியர் ஸ்வாமி, Advocate, திருவல்லிக்கேணி
59 T. A. திருவேங்கடாசாரியார், மயிலை
60 V. V. Ramanujam (Reader) திருவல்லிக்கேணி
61 M.S. ரங்காசாரியார், திருவல்லிக்கேணி
62 T. N. ராமசாமி முதலியார், சிந்தாதிரிப்பேட்டை
63 M. R. சேஷாத்ரி ஐயங்கார், மண்ணடி
64 ஸ்ரீமதி விஜயவல்லியம்மாள், G. T.
65 T.R.கிருஷ்ணஸாமிஐயங்கார்,T.Nagar
66 G. அய்யாஹு நாயுடு, Madras 21
67 வித்வான் B. A. பாஷியமையங்கார், மாம்பலம்
68 ராவ்ஸாஹிப் S. ராகவையங்கார், Madras 24
69 துங்கம்பாக்கம். பக்தவத்ஸல நாயுடு
70 நுங்கம்பாக்கம் C. கிருஷ்ணஸ்வாமி
71 கோமடம் பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், Madras 21
72 A. Srinivasan, (Teacher) மாம்பலம்
73 B. P. புருஷோத்தம நாயுடு அவர்கள் (Tamil Reader) சிந்தாதிரிப்பேட்டை
74 அகரம் வரதாசாரி, B. A., T. Nagar
75 P. B. Singaracharian, Advocate, முத்தியால்பேட்டை.

— குறிப்பு —

1 மேலே குறித்த நபர்களில் சிலர் 1962ஆம் வருஷத்திற்கு சந்தா செலுத்தினவர்களாகவும் இருக்கக்கூடும். அன்னவர்கள் 63ஞ்சு சந்தாவை விரைவில் அனுப்புக.

2 63ஞ்த்துக்காகச் சந்தா செலுத்தினவர்களின் பெயர்கள் இந்த லிஸ்டில் விடுபட்டிருந்தால் அவர்கள் பணமனுப்பிய தேதியைக் குறிப்பிட்டு எழுத வேணுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

3 மதராஸ் மெம்பர்களில் சந்தா செலுத்திய சிலருடைய பெயர்கள் இதில் விடுபட்டிருக்கும். அது அடுத்த இதழில் வெளியாகும். மானேஜர்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ தேவப்பெருமாள் மஹோத்ஸவம்.

சென்ற இதழில் நாம் அறுபத்தோராவது நல்வார்த்தையாகத் தெரிவித்திருந்தபடி தேவப்பெருமாளுடைய பிரம்மோத்ஸவம் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்று முடிந்தது. ஸூர்யபகவானுடைய ஆதாபம் அதிகமாகத் தெரியாதபடி வருணபகவான் இடையிடையே தன்னுடைய கைங்கரியத்தை லகுவாகச் செய்து வந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. புதிதாக நேர்ந்த ஒரு ஸம்பவத்தைப்பற்றியும் சிறிது தெரிவிக்க வேண்டியதாகிறது. பெருமாளை யெழுந்தருளப் பண்ணுகிற ஸ்ரீ பாதம் தாங்கிகள் தேவஸ்தான நிர்வாஹ அதிகாரியின் அபிப்பிராயத்திற்கு ஒத்துவாராததனால் உள்ளூர் வாஸிகளான அவர்களைவிட்டு வெளியூர்களிலிருந்து அந்தக் கைங்கரியபரர்களை வரவழைக்க நேரிட்டது. தினப்படி காலை மாலை இரு வேளைகளிலும் ஏறக்குறைய ஏழு மைல் தூரம் பெருமாள் எழுந்தருள வேண்டியிருப்பதனால் வழக்கமும் பழக்கமுமுடையவர்களுக்கன்றி மற்றையோர்க்கு இக்கைங்கரியம் ஸுலப ஸாத்யமாகாததலால் வெளியூர்களிலிருந்து வந்தவர்கள் ஸ்ரீ பாதம் தாங்கும் கைங்கர்யத்தை ஒழுங்காகச் செய்ய இயலவில்லை. இரண்டு நாள் காலம் தவறியே அகாலோத்ஸவமாகவே நடந்து வந்தது. மூன்றாம் திருநாள் கருடஸேவை காலை 5-மணிக்குக் கோவிலைவிட்டு வெளியேறிய பெருமாள் மாலை 5-மணிக்குத் தான் ஸன்னிதி திரும்பி வந்து சேர நேர்ந்தது. பக்தர்களின் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பத்திற்கு அளவேயில்லை. இம்மஹோத்ஸவம்

எப்படி பூர்த்தியாகப் போகிறதென்று ஸகல ஜாதி பக்தர்களும் ஏங்கிக் கிடந்தார்கள். திருத்தேரின் கீழ்ப்பாகம் போன்ற தெருவடைத்தானென்னும் ஒரு யானத்தை வரவழைத்து, மூன்றாந்திருநாளிரவு அனுமந்த வாஹனமும், நாலாந்திருநாள் காலை சேஷவாஹனமும் அதில் நடத்திவைக்கப்பட்டது. ஆனால் சிலவூர்களிற்போல் மாடுகளைக் கட்டியிழுக்காமல் பக்தர்கள் வடம்பிடித்திழுக்கும் ஸந்நிவேசமிருந்தது. ஆனாலும் இதைத் தேவப்பெருமாள் உகந்தருளாமல் பழைய ஸ்ரீ பாதந் தாங்கிகளையே இணங்கச் செய்து உத்ஸவத்தை இனிது நிறைவேற்றிக் கொண்டார். திருத்தேர் 5, 6 மணி காலத்தில் நிலை சேர்ந்து அவபிரதம் திருவோணத்திலேயே தலைக்கட்டிற்று. ... . (*)

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் மஹோத்ஸவம்.

நம்முடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தரிசனத்திற்கு, ஆழ்வார்களுக்குப் பிறகு ப்ரதமப்ரவர்த்தகரான ஆசாரியர் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள். இவரும் இவருடைய திருப்பேரனாரான ஆளவந்தாரும் திருவவதரித்த ஸ்தலம் காட்டுமன்னார் ஸன்னிதி யென்கிற வீரநாராயணபுரம். இந்த ஸ்தலம் சிதம்பரத்திற்கு தென்மேற்கே 16 மைல் தூரத்திலுள்ளது. இத்தலத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளுக்கும் ஆளவந்தாருக்கும் வருஷத்திருநக்ஷத்ரோத்ஸவம் ஆண்டுதோறும் வெகு விபவமாக நடைபெற்று வருகின்றது. ஆனிமீ அனுடத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருவவதாரம். ஆடிமீ உத்தராடத்தில் ஆளவந்தாருடைய திருவவதாரம.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் மஹோத்ஸவம் ஸமீபித்திருக்கிறது. நிகழும் சோபக்ருத்வு இருபத்துநான்காம் பரிவ்ருத்தி அறபதாண்டு தொடக்கமென்கிற விசேஷமுள்ளது. அதாவது, இதுவரை இருபத்து மூன்று ஷஷ்டியப்தபூர்த்திகள் ஆய்விட்டன. இருபத்து நான்காவது ஷஷ்ட்யப்த பர்யாயம் ப்ராரம்பமாகிறது. இந்த விசேஷத்தை யுத்தேசித்து இவ்வருஷோத்ஸவம் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுவதாகத் தெரிகிறது.

நாளது ஆனிமீ 9உ 23-6-63 ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று திருப்பல்லாண்டு தொடக்கம். மறுநாள் (24—6—63 திங்கட்கிழமை) உத்ஸவாரம்பம். 3—7—63 புதன்கிழமை சாத்துமுறை. இவ்வுத்ஸவ நாட்களில் விசேஷப்படியாக வித்வத்ஸதஸ்ஸும் உபந்யாஸங்களும் நடத்த தர்மகர்த்தாக்கள் விசேஷமான முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். எதுவும் த்ரவ்ய ஸாத்யமாயிருக்கையாலே பக்த பாகவதோத்தமர்கள் இயன்றளவு த்ரவ்ய ஸஹாயம் செய்து, உத்ஸவத்திற்கு வந்திருந்து அநுபவிக்கவும் வேணுமென்று தர்மகர்த்தாக்கள் ஆதரவோடு பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

பல திவ்யதேசங்களிலிருந்தும் வித்வான்களையும் உபயவேதாதிகாரிகளையும் எழுந்தருளப்பண்ணி வெகு சிறப்பாக இம்மஹோத்ஸவத்தை நடத்தப் பாரித்திருக்கின்ற தர்மகர்த்தாக்களுக்கு அவரவர்கள் யதாசக்தி உத்ஸாஹவர்த்தநம் செய்வது மிகநன்று.

இதற்குப்பிறகு ஆளவந்தாருடைய மஹோத்ஸவம் ஆடிமாதத்தில் 10-ஆம் தேதி முதலாக 19-ஆம் தேதிவரைவாக (26—7—63 to 4—8—63) நடைபெறும்.

2

நல்வார்த்தை நானூறு

(முன் தொடர்ச்சி.)

62. 'வித்வான்களாயுள்ளவர்களும் விமர்சமின்றிக்கே சொல்லிப் போரும் தவறான பாடங்களில் ஸ்தோத்ரரத்நத்தில் (18) *உல்லங்கித த்ரிவித ஸீம ச்லோகத்தில் "மாயாபலேந பவதாபி நிகூஹ்யமாநம்" என்பதொன்று. 'நிகுஹ்யமாநம்' என்று சொல்வடிவமுண்டே யொழிய நிகூஹ்யமாநமென்று கிடையாது, இங்கு गुकार த்தின் மேல் தீர்க்கம் வாராது. நிகூஹநம் என்கிற சொல்வடிவமிருப்பது கொண்டு நிகூஹ்யமாநமென்று தானிருக்க வேணுமென்று பலருடைய மயக்கம். குஹ்யம் என்றுள்ளதேயன்றி கூஹ்யம் என்றில்லையேயென்று அவர்கள் விமர்சிக்கவேண்டும். மறைக்கப்படுகிறது என்னும் பொருளில் गुह्यते, निगुह्यते (குஹ்யதே, நிகுஹ்யதே) என்னும் ரூபங்களே யுள்ளதனால் (நிகூஹ்யமாநம்) என்ன ப்ரஸக்தி கிடையாது. நிகுஹ்யமாநம் என்பதே ஸுபத்தமான பாடம்.

63. *தவாம்ருதஸ்யந்தினி ச்லோகத்தின் மூன்றும் பாதத்தில் "स्थितेऽरविन्दे" என்பது தான் யாவருமாதரித்த பாடம்; வியாக்கியாநங்களிலும் இப்பாடமே தான் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. ஜகந்நாத பண்டிதன் இந்த ச்லோகத்தை யெடுத்து பாடத் திருத்தம் காட்டுகிறான். 'ஸ்திதே அரவிந்தே' என்பது பொருந்தாதென்றும் (ஸ்திதோரவிந்தே) என்பது தான் பொருந்துமென்றும் அவனுடைய அபிப்ராயம்; பூர்வார்த்தத்தில் "தவ பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா' என்றதற்குச் சேர "அரவிந்தே ஸ்தித: மதுவ்ரத:" என்பதுதான் பொருந்துமென்று கொண்டானவன். நம்மவர்களிலும் சிலர் ஆழ்ந்து நோக்காது இதுதான் ஸமஞ்ஜஸமான பாடமென்று பேசத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். (ஸ்திதோரவிந்தே) என்று பாடங்கொண்டால் ரஸபங்கமே யாகும். தாமரை மலரினுள்ளே யிருக்கின்ற வண்டானது முள்ளிப் பூவை ஒன்றாகக் கருதாது—என்கிற பொருளன்றோ இப்பாடத்தில் தேறுவது. இது சுவையற்றதே யாகும். வண்டுக்குத் தாமரை மலர் கிடைக்கவேண்டா; அம்மலர் உலகத்திலிருப்பதே போதுமானது; அஃது இருக்கும்போது அஸாரபானவற்றை நெஞ்சாலும் நினையாது என்பதே யிங்கு ஆசிரியர்க்கு விவக்ஷிதமாதலால் "ஸ்திதேரவிந்தே" என்கிற பாடந்தான் சுவைமிக்கதென்றுணர்க.

64. முதலியாண்டானென்னு மாசிரியர் ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு ஸ்வாபதேசார்த்தம் போலச் சில வார்த்தைகள் அருளிச் செய்தாராம்; அவையாவன:— (1) பிராட்டிக்குச் சிறையிருப்புப் போலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தி லிருப்பு. (2) பிராட்டி இளைய பெருமாள் விஷயத்தில் அபசாரப்பட்டு உடனே பெருமாளைப் பிரியநேர்ந்ததுபோல, சேதநர்களுக்கு பாகவதாபசாரம் எம்பெருமான் திருவடி ஸம்பந்தத்தை விலகப் பண்ணும். (3) பிராட்டிக்கு அசோகவனம்போலே இவர்களுச்கு ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த ரூபமான தேஹம். (4) பிராட்டிக்கு அரக்கிகளின் ஸஹவாஸம்போலே இவர்களுக்குப் புத்ர களத்ராதிகளின் ஸஹவாஸம். (5) பிராட்டிக்கு மாரீச மாயா மிருகக் காட்சிபோலே இவர்களுச்கு "பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ" என்னும்படியான விஷயங்களின் காட்சி. (6) பிராட்டிக்குத் திருவடி நேர்பட்டாப்போலே இவர்களுக்கு ஆசார்யன் நேர்படுவது. (7) பிராட்டிக்குத் திருவடி சொன்ன ஸ்ரீராமகுணங்கள்போலே இவர்களுக்கு ஆசார்ய னுபதேசிக்கும் பகவத் விஷயாதிகள். (8) பிராட்டிக்குத் திருவடி அடையாளங்கள் கூறித் திருவாழி

மோதிரம் கொடுத்ததுபோல இவர்களுக்கும் குருபரம்பரா பூர்வகமான திருமந்த்ரோப தேசம். (9) பிராட்டி திருவடிக்குச் சூடாமணி கொடுத்தாப்போல இவர்கள் ஆசார்யன் விஷயத்தில் *தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே* என்றிருக்கு மிருப்பு. (10) பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானது திருமகளாருடைய ஸஹவாஸமும் பேச்சும் தாரகமாயிருந்ததுபோல இவர்களுக்கு பாகவத ஸஹவாஸமும் அவர்களுடைய திவ்யஸூக்திகளுமே தாரகமா யிருக்கும். (11) பெருமாள் பிராட்டியிருந்த விடத்தே வந்து விரோதிகளைக் கிழங்கெடுத்து அவளைக் கைக்கொண்டதுபோல, எம்பெருமான் *ஆவாரார் துணையென்று அலைநீர்க் கடலு ளழுந்தும் நாவாய்போல் பிறவிக் கடலுள் நின்று துளங்கு மிவர்களிடத்தேற வந்து *பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்புமாகிற விரோதிகளை வேரோடே களைந்து நித்யமுக்தர்களோடே ஒரு கோவையாக்கும்படி கைக்கொண்டருள்வது. இங்ஙனே மற்றும் பல பொருள்களுமருளிச்செய்வராம்.

65. பிராட்டி பெருமானை விட்டுப் பிரிந்து கடலிடைத் தீவில் இருந்து அலற்ற, மாருதி சென்று தேற்றிப் பெருமாளோடே சேர்ப்பித்த வரலாறு உற்றுநோக்கப்படின், எம்பெரு மானோடு இணைபிரியாமல் கூடிவாழ்வதற்கு இட்டுப் பிறந்த சேதநன் அவனை விட்டு விலகி ஸம்ஸார ஸாகரத்தினிடையே கிடந்தலற்ற, ஞானாநுஷ்டான மிவை நன்றாகவே உடைய னானவொரு ஆசாரியன் வந்து பகவத் விஷயத்தை புணர்த்தி இருவரையும் ஒன்று சேர்ப்ப தான ஸம்பிரதாய விருத்தாந்தம் நினைவுக்கு வரும். திருவடிக்கு ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆசாரிய ஸ்தானம் கிடைத்திருக்கின்றது. அந்தத் திருவடியின் தன்மையும் ஆசாரிய லக்ஷணமும் "பக்ஷீ ச சாகாநிலய:" என்னும் ஸ்ரீராமாயண சுலோகத்தில் மூதலிக்கப்படுகிறது.

66. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸுந்தர காண்டத்தில் பிராட்டி அசோக வனத்தில் மிக மிக வருந்துவதைக் கூறுமிடத்து த்ரிஜடை யென்னு மரக்கியின் வார்த்தையால் சில சிறந்த விஷ யங்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. 23, 24 ஸர்க்கங்களில் ராக்ஷஸிகள் ஸீதா பிராட்டியை விரட்டுதலும் பிராட்டி ரோதனஞ் செய்வதும் கூறப்பட்டது. 25, 26 ஸர்க்கங்களில்— பிராட்டி ராக்ஷஸிகள் சொன்னவற்றைக் கண்டித்ததும் அசோக மரத்தின் கிளையைப் பற்றிக் கொண்டு வருந்தியதும் உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள உறுதி கொண்டதும் சொல்லப்பட்டன. 27-ஆம் ஸர்க்கம் த்ரிஜடை தான் கண்ட கனவின் விருத்தாந்தத்தை ராக்ஷஸிகளுக்குச் சொல்லுவதாக அமைந்துள்ளது. பிராட்டி உயிரை விடுவதாகத் துணிந்து கூறின ரோஷ மான வார்த்தைகளைக் கேட்ட ராக்ஷஸிகளில் சிலர் அவ்விஷயத்தை இராவணனுக்குச் சொல்லப் போயினர். மற்றவர்கள் மீண்டும் சீதையை விரட்டிக்கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது தூங்கிக்கொண்டிருந்த த்ரிஜடையென்னு மரக்கி திடீரென்று விழித்தெழுந்து, சீதையைத் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்த அரக்கியரை நோக்கி 'நான் இப்போது ஒரு பயங்கரமான கனவு கண்டேன்: அது ராக்ஷஸர்களுக்கு விநாசத்தையும் இராமனுக்கு வெற்றியையும் தெரிவித்தது' என்று சொல்லிக் கனக்கண்ட செய்திகளையும் வெகு விரிவாகக் கூறி, இக்கனா விடியற்காலையில் ஏற்பட்டதால் இதில் கண்ட விஷயங்களனைத்தும் வெகு விரைவில் நிறைவேறு மென்பதில் ஐயமில்லை. ஆதலால் இனி நாம் சீதையை விரட்டுவது தகாத காரியம், இராவணனோடுகூட நமக்கும் விநாசம் நேர்ந்துவிடும்; நாம் சீதையினிடத் துப் பட்ட குற்றங்களை அவள் மன்னிக்கும்படி வேண்டிக் கொள்வதே நலம் என்று சொல்லிவிட்டு பிராட்டியின் திருமேனி புறுப்புகளில் தோன்றிக் காணப்பட்ட சுபக் குறிக

ளையும், மற்றும் பரம விலக்ஷணமான வொரு சுப சகுனத்தையும் தெரிவிக்கிறாள். இவ்வளவோடு அந்த இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் முடிவு பெற்றிருக்கின்றது. அந்த ஸர்க்கத்தின் முடிவிலுள்ள சுலோகம் ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஸாரமான உட்கருத்தை வ்யங்க்ய மரியாதையினால் (व्यङ्ग्यमर्यादया) தெரிவிப்பதாக நம் ஆசாரியர்கள் நுட்பமாகக் காட்டியுள்ளார்கள். அது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. அதுவே "பக்ஷீ ச சாகாநிலய:" என்று தொடங்கும் சுலோகம்.

67. ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு மிகச் சிறந்த வியாக்கியானம் செய்த ஸ்ரீகோவிந்தராஜாசாரியரும் அவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் [வடமொழியினால்] ஸம்க்ஷேபமாக விவரித்துள்ளார். ஸ்ரீராமாயணத்தின் ஜீவநாடியான அவ் விசேஷார்த்தங்களைச் சில வார்த்தைகளினால் விளக்குகின்றேனிங்கு. ஸ்ரீராமாயணத்தில் இதே கட்டத்தில் தூதுவந்த திருவடி மரத்தின்மீது பதுங்கியிருப்பதாகிற செய்தியும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீராமாயணத்திற்கு ஸ்வாபதேசார்த்தம் கூறுகின்ற நம் ஆசாரியர்கள் திருவடியை [ஆஞ்ஜநேயரை] ஆசார்ய ஸ்தானத்தில் வைத்துப் பேசுகின்றார்கள். **पक्षी च शाखानिलयः प्रहृष्टः पुनः पुनश्चोत्तमसान्त्ववादी । सुस्वागतां वाचमुदीरयानः पुनः पुनश्चोदयतीव हृष्टः ॥** [பக்ஷீ ச சாகாநிலய: ப்ரஹ்ருஷ்ட: புந: புநச்சோத்தம ஸாந்த்வவாதீ. ஸுஸ்வாகதாம் வாசமுதீரயாந: புந:புநச் சோதயதீவ ஹ்ருஷ்ட:] பிராட்டி ப்ராண த்யாகத்தை நிச்சயித்துத் துயருற்றிருக்குங் காலத்திலே ஒரு சுப சகுனமானதாக இந்த ச்லோகம் தெரிவிக்கின்றதாயினும், அதே ஸமயத்தில் அங்குத் திருவடியும் வந்திருந்தபடியால் ஆசார்யஸ்தானீயனான அவனுடைய படியும் இதில் தெரிவிக்கப்படுகின்றதென்றுணரவேணும்.

68. [பக்ஷீ] இரு சிறகுகளையுடையதென்று பொருள். பறவையானது தனது இரண்டு சிறகுகளினாலும் எப்படி உயர்கதியையடைந்து நிற்கின்றதோ. அப்படியே ஞானமனுட்டானமென்னும் இரண்டு ஸாதனங்களினால் உச்சைர் கதியை யடையவல்லவன் ஆசாரியன்;

"சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞானகர்மங்களைச் சிறகென்று
குருஸ்ப்ரஹ்மசாரி புத்ரசிஷ்யஸ்தாநே பேசும்" (3–1.)

என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணையும் இங்கே அநுஸந்தேயம். வழிநடந்து செல்ல வேண்டியவனுக்குக் கண்ணும் நன்றாகத் தெரியவேணும்; காலும் நடப்பதற்குப் பாங்காயிருக்கவேணும். குருடனும் நொண்டியுமானவன் வழி நடக்கவேணுமானால் கண் தெரிந்தவனும் கால்நலமுடையவனுமான வொருவனைத் துணைகொண்டேயாகவேணும். ஞானமற்ற ஆசாரியன் கண்ணில்லாத குருடனையொத்தவன்; அனுட்டானமற்ற ஆசாரியன் கால்நலமில்லாத நொண்டியையொத்தவன். ஆகவே ஆசாரியன் ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவே உடையனாயிருக்கவேணும். இதனைப் பக்ஷீ என்கிற பதத்தினால் தெரிவித்ததாயிற்று.

69. [சாகாநிலய:] சாகையென்று கிளைக்குப் பெயராயிருப்பது போலே வேதத்திற்கும் பெயராம். யஜுச்சாகாத்யாயீ, ஸாமசாகாத்யாயீ என்று வழங்கி வருகிறோமல்லவா. ஆழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போதே "உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்றருளிச் செய்கையாலும், "ஆழ்வார்கள் வாழி யருளிச்செயல்வாழி" என்று மங்களாசாஸனம் செய்தருளுகிற மணவாளமாமுனிகள் 'செய்யமறைதன்னுடனேசேர்ந்து"என்றருளிச்செய்த வைக்கையாலும் ஆசாரியன் திவ்ய ப்ரபந்தாதிகளிற் போலே வேதத்திலும் நிரதனாயிருக்கவேணு

மென்று காட்டினபடி. "नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्" என்று வேதமே ஓதிவைத்தது. अवेदवित् तं बृहन्तं न मनुते—வேதமோதாதவன் பரமபுருஷனை அறியகில்லாதவனென்கை.

70. [ப்ரஹ்ருஷ்ட:] மிக்கமகிழ்ச்சியையுடையவனென்றுபொருள். ஆசாரியன் எப்போதும்ஸந்தோஷமேவடிவெடுத்த சிந்தையையுடையவனாயிருப்பன். ஆநந்தமயனான எம்பெருமானையே அநவரதம்சிந்தைசெய்வதனால் இவனும் ஆனந்தமயனாகவே ஆய்விடுவன். "திருமாலுருவோடு அவன் சின்னமே பிதற்றாநிற்பதோர் திருமால் தலைக்கொண்டநங்கட்கு எங்கே வரும் தீவினையே" என்கிற திருவிருத்தப் பாசுரமே நித்யாநுஸந்தானமாக இருக்கப்பெற்றவர்களிடத்தில் ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷம்தவிர வேறொன்றுக்கு அவகாசமுண்டோ? தேஹயாத்திரையிலும் ஆத்ம யாத்திரையிலும் கவலையற்றிருப்பவர்களே ஆசார்யபதவிக்கு அர்ஹர்களாதலால் அன்னவர்கட்கு ப்ர ஹர்ஷமொழிய வேறில்லை.

71. [புந: புநச்ச உத்தமஸாந்த்வவாதீ] சிறந்த ஹிதோபதேசங்களுக்கு ஸாந்த்வ வாதமென்று பெயர். சிஷ்யர்களின் நிர்ப்பந்தத்திற்காக வன்றிக்கே தப்பேறாக அடுத்தடுத்து ஹிதோபதேசம் பண்ணுமவர் எவரோ அவரே உத்தமரான ஆசாரியர். திருக்கோட்டியூர் நம்பியைவிட எம்பெருமானார்க்குண்டான ஏற்றம் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தக்கது. [ஸுஸ்வாகதாம் வாசம் உதீரயாந:] ஸ்வாகதாம் என்றது ஸ்வஸ்மை ஆகதாம் என்றபடி. ஸுஷ்டு ஸ்வஸ்மை ஆகதாம்—ஸுஸ்வாகதாம். ஸ்வகபோல கல்பிதமான அர்த்தங்களை மனம் போனபடியே சொல்லுகையன்றிக்கே *முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுமவரே உத்தமரான ஆசாரியராதலால் அதைத் தெரிவித்தபடி. [புந: புந: சோதயதீவ ஹ்ருஷ்ட:] "பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட" என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரப்படிக்கும், "स्खालित्ये शासितारम्—ஸ்காலித்யே சாஸிதாரம்" என்ற ந்யாஸ விம்சதிஸூக்திப்படிக்கும் தவறுகள் நேருங்காலங்களில் நிர்தாக்ஷிண்யமாக சிக்ஷிப்பவரே உத்தமாசார்யராவர்; அதுவே இங்குப் பொருளாக விவக்ஷிதம். ஆக இந்தச்லோகம் உத்தமாசார்யருடைய படியையே தெரிவிப்பதாயிற்று. ... . *

72. கம்பர் தமது இராமாயணத்தின் தொடக்கத்தில் திருவடிக்கு[ஆஞ்சனேயர்க்கு] காப்புச் செய்யுளொன்று இயற்றியுள்ளார். "அஞ்சிலே யொன்று பெற்றான் அஞ்சிலே யொன்றைத்தாவி, அஞ்சிலே யொன்றாறாக ஆரியர்க்காகவேகி, அஞ்சிலே யொன்றுபெற்ற அணங்குகண்டயலாரூரில், அஞ்சிலேயொன்று வைத்தானவன் நம்மையளித்துக் காப்பான்" என்பது அச்செய்யுள். இச்செய்யுளில் "அஞ்சிலேயொன்று" என்கிற சொல்தொடர் ஐந்துமுறை வருகின்றது. நிலம் நீர் தீ கால் விண் [ப்ருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம்] என்கிற பஞ்சபூதங்களை யுத்தேசித்தே அஞ்சிலே யென்கிற சொல்லை ஐந்துமுறை பிரயோகித்திருக்கின்றார். வாயுபுத்திரனான அநுமான் கடலைத்தாவி ஆகாச மார்க்கமாகச் சென்று பூமிதேவியின் மகளான சீதாபிராட்டியைக் கண்டு இலங்கையில் தீயைவைத்து வந்தனன்; அன்னவன் நமக்குத் தஞ்சம்-என்பதே இச்செய்யுளில் தேறின பொருள். பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாகிய வாயு பெற்ற பிள்ளையாதலால் 'அஞ்சிலே யொன்றுபெற்றான்' என்பது அநுமானைத் தெரிவித்தது. அவன் கடந்து சென்ற கடலாகிய ஜலதத்துவம் பஞ்ச பூதங்களுள் ஒன்றாதலால் 'அஞ்சிலே யொன்றைத்தாவி' எனப்பட்டது. அவன் பறந்துசென்ற ஆகாசம் பஞ்ச பூதங்களுள் ஒன்றாதலால் 'அஞ்சிலே யொன்று ஆறாக' எனப்பட்டது. அவனால் காணப்பட்ட சீதையின் தாயாகிய பூமி பஞ்ச பூதங்களுள் ஒன்றாதலால் 'அஞ்சிலே யொன்றுபெற்ற

அணங்கு கண்டு' எனப்பட்டது. அவன் இலங்கையிலே வைத்த தீயானது பஞ்சபூதங்களில் ஒன்றாதலால் 'அயலாரூரில் அஞ்சிலே யொன்று வைத்தான்' எனப்பட்டது.

73. கம்பராமாயணவுரைகாரர்கள் மேலே விவரித்த வகையான பொருளையே யெழுதிவைத்துள்ளார்கள். கம்பராமாயணப் பிரசங்கிகளும் இப்பொருளையே சொல்லி வருகின்றார்கள். ஸ்ரீராமாயணத்தில் அனுமன் ஆசார்ய ஸ்தானம் வஹிப்பவராதலாலும், அவ்விஷயம் முன்னே பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டதனாலும் அதற்குச் சேர இச் செய்யுளின் உள்ளுறை பொருளை நாம் உய்த்துணர வேண்டியது அவசியமாகிறது. இச்செய்யுளில் 'அஞ்சிலே' என்கிற சொல் ஐந்துதடவை வந்துள்ளது. அவ்வைந்துதடவைகளிலும் பஞ்சபூதங்களாகிற ஐந்து தான் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டது. உள்ளுறை பொருளில் அப்படியல்ல; முதலான அஞ்சு—பஞ்சஸம்ஸ்காரம். இரண்டாவதான அஞ்சு—அர்த்தபஞ்சகம். மூன்றாவதான அஞ்சு—உபாயபஞ்சகம். நான்காவதான அஞ்சு—பரத்வாதிபஞ்சகம். ஐந்தாவதான அஞ்சு—லோகபஞ்சகம். இங்ஙனம் பஞ்சகம் பஞ்சகமாகச் சொல்லப்படுகிற ஐந்து வர்க்கங்கள் ஜகத்ப்ரஸித்தமானவையே. ஸம்பிரதாய நூல்களில் பரிசயமுள்ளவர்கள் இவற்றை எளிதிலுணர்வர்கள். ஆயினும் அனைவர்க்கும் விளக்கமாக விவரிக்கிறோம்.

74. அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான். பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களில் ஒன்றான மந்த்ர ஸம்ஸ்காரத்தினால் பிறவி பெற்றவன் என்றபடி. பிறவிஇருவகைப்படும்; உடற்பிறவி யென்றும் உயிர்ப்பிறவி யென்றும். உயிர் என்பது ஆத்மா; நித்யமான ஆத்மாவுக்குப் பிறவி யென்பது கிடையாதென்றும் உடலுக்குமட்டுமே பிறவியுள்ளதென்றும் கீதாசாஸ்த்ரம் முதலியவற்றில் அறுதியிடப்பட்டிருக்க, அதற்கு மாறாக உயிர்க்கும் பிறவியுள்ளதாகச் சொல்லுவது எங்ஙனம் எனில்; *असन्नेव स भवति । असद्ब्रह्मेति वेद चेत् । अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद । सन्तमेनं ततो विदुः* ॥ என்கிற உபநிஷத் வாக்யத்தின்படியும், *அன்று நான் பிறந்திலேன்* என்கிற திருமழிசைப்பிரானருளிச் செயலின்படியும் பிறவி உண்டாவதாகச் சொல்லக் குறையில்லை. "शरीरमेव मातापितरौ जनयतः । स हि विद्यातस्तं जनयति तच्छ्रेष्ठं जन्म ॥" என்கிற ஆபஸ்தம்ப தர்மஸூத்ரமும் உணரத்தக்கது. இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருளாவது—தாய் தந்தையர் உடலை மட்டுமே பிறப்பிக்கின்றனர்; ஆசார்யனே வென்னில், ஞானத்தினால் ஆத்மாவைப் பிறப்பிக்கின்றனன். அப்பிறப்பே சிறந்தது என்பதாம். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் (2–35) "வித்யை தாயாகப் பெற்று" என்கிற சூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலே—"*ஸஹிவித்யாதஸ்தம் ஜநயதி* என்கிறபடியே ஆசார்யன் திருமந்த்ரமுகேந ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கின போது இவ்வாத்ம ஸத்பாவமாகையாலே வித்யையை மாதாவாகக் கொண்டு இவ்வாத்ம வஸ்துவை ஜனிப்பித்து" என்று மணவாளமாமுனிகளருளிச் செய்ததும் இங்கே அநுஸந்தேயம். ஆக அஞ்சிலே யொன்று பெற்றானென்றது — பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களில் ஒன்றான மந்த்ர ஸம்ஸ்காரத்தினாலே பிறவி பெற்றவனென்றதாயிற்று. தாபஸம்ஸ்காரமான பிறகே மந்த்ரஸம்ஸ்காரத்திற்கு ப்ரஸக்தியாதலால் முதலதான அந்த ஸம்ஸ்காரத்தையே சொல்வதும் பொருந்தும். * தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச் சக்கரத்தின் கோயிற் பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்று குடிகுடியாட் செய்கின்றோம்" என்கிறபடியே திருவாழி திருச்சங்கு திருவிலச்சினையினால் பிறவி பெற்றவன். திருமந்திரத்தினால் பிறவி பெற்றவன்—என்றதாயிற்று. நம் ஆசிரியர்கள் சிஷ்யர்களை ஆசீர்வதிக்கும்போது "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைகநிஷ்டராவீர்" என்று அநுக்ரஹித்தருள்வதும் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது. .... (*)

75. [அஞ்சிலே ஒன்றைத் தாவி.] இப்போது அஞ்சிலே யென்றது அர்த்த பஞ்சகத்திலே யென்றபடி. முமுக்ஷுப்படியில் "அறியவேண்டு மர்த்தமெல்லாம் இதுக் குள்ளேயுண்டு; அதாவது அஞ்சர்த்தம்" என்றருளிச் செய்தார். பரமாத்ம ஸ்வரூபம், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம், உபாய ஸ்வரூபம், புருஷார்த்த ஸ்வரூபம், விரோதி ஸ்வரூபம் ஆகிய இவை யைந்தும் அர்த்தபஞ்சகமாக பகவச்சாஸ்த்ரத்திலே விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. *மிக்கவிறைநிலையும் மெய்யாமுயிர்நிலையும் தக்கநெறியும் தடையாகித்தொக்கியலூழ்வினையும் வாழ்வினையுமோதுங் குருகையர் கோன் யாழினிசை வேதத்தியல்* என்கிற திருவாய் மொழித்தனியன் பாசுரம் அர்த்தபஞ்சகத்தை விவரித்துக்காட்டியிருப்பதோடு திருவாய் மொழியாயிரத்திற்கும் இவ்வைந்து பொருள்களே பிரமேயமென்றும் காட்டுகின்றது. இவற்றுள் ஒன்றைத் தாவுகையாவது— அர்த்தபஞ்சகத்தில் ஒன்றான விரோதி ஸ்வரூபத்தைக் கடத்தலாம். முமுக்ஷுப்படியில் "விரோதிதான் மூன்று; ஸ்வரூப விரோதியும் உபாய விரோதியும் ப்ராப்ய விரோதியும்" என்றருளிச் செய்யும்படியும், பட்டர் அஷ்டச்லோகியில், "मन्त्रब्रह्मणि मध्यमेन नमसा — மந்த்ரப்ரஹ்மணி மத்யமேந நமஸா" என்கிற இரண்டாம் ச்லோகத்திலே நிரூபித்தருளினபடியும் அவசியம் களையவேண்டியவையாகத் தேறுகின்ற பிரதிபந்தகங்களைக் களைந்து—என்றதாயிற்று. அஹங்காரமமகாரஸ்பர்ச மற்றவராய். ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயரஹிதராய். எம்பெருமானுடைய போகத்திற்கு ஹாநியை விளைவியாதவராய் இருக்கு மிருப்பைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

76. [அஞ்சிலே ஒன்று ஆறாக] உபாய பஞ்சகத்திலே ஆசார்யாபிமானமாகிற ஒன்றையே உபாயமாகக்கொண்டு என்றபடி. ஐந்து உபாயங்கள் எவையென்னில், கருமயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம், ப்ரபத்தியோகம் ஆசார்யாபிமானம் என்னுமிவையேயாம். இவற்றில் நான்காவது உபாயமான ப்ரபத்தியில் இருவகையுண்டு; ஒன்று எம்பெருமானைப் பற்றுகை; மற்றொன்று ஆசாரியனைப் பற்றுகை. இவை தனித்தனி உபாயங்களல்ல; ஒன்றேயாம். ஸ்ரீ வசநபூஷண சரம ப்ரகரணத்தில் "ஈச்வரனைப் பற்றுகை கையைப் பிடித்துக் காரியம் கொள்ளுமோ பாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் காரியம் கொள்ளுமோ பாதி" என்றருளிச் செய்திருப்பது கொண்டு இது தெளியலாம். இந்த நாலாவது உபாயத்திற்கு மேல் ஐந்தாவது உபாயம் எது வென்னில்; ஆசார்யாபிமான மென்பது. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் 443-ஆம் சூர்ணை முதல் இது வெகு விசதமாக நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. "ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக் கொண்ட இவனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலுமருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்" என்பது அங்கு தலையான சூர்ணிகை. ஸர்வேச்வரனானவன் "இவன் நமக்கு சேஷபூதன்; இவனை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வது நமக்கே பொறுப்பு" என்று அபிமானித்திருக்கையாகிற ஈச்வராபிமானத்தை இந்த சேதநன் தன்னுடைய அஹங்காரத்தாலே அழித்துக்கொள்ளுகிறான்; இப்படி ஈச்வராபிமானத்தை யழித்துக்கொண்டாலும் ஆசார்யாபிமானத்தை அழித்துக்கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால், இவனுடைய துர்க்கதியே பற்றாசாக அங்கீகரித்து இவனுடைய உஜ்ஜீவனத்திற்கு க்ருஷி பண்ணிப் போருமவனான ஆசார்யன் 'இவன் நம்முடையவன், என்று அபிமானித்திருக்கு மபிமானத்தை ஒருகாலும் விடமுடியாது. பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் "त्वत्सर्वशक्तेरधिकाऽसदादेः कीटस्य शक्तिर्वत! रङ्गबन्धो। यत् त्वत्कृपामप्यति कोशकारन्यायादसौ नश्यति जीवनाशम्–த்வத் ஸர்வசக்தே ரதிகாஸ்மதாதே:

கிடஸ்ய சக்திர் பத! ரங்கபந்தோ. யத் த்வத்க்ருபாமபி இதி கோசகாரந்யாயாதயேள நச்யதி ஜீவகாசம்'' என்கிற ச்லோகத்தினால் சேதநன் ஈச்வராபிமானத்தைக் குலைத்துக் கொள்ளும் படியைக் காட்டியுள்ளார். ஆசார்யாபிமானம் இப்படிக்குலைத்துக்கொள்ளக்கூடியதன்று. அதுதான் மிகச் சிறந்த உபாயம். ஆக அஞ்சிலே ஒன்று—ஐந்து உபாயங்களிலே மிகச் சிறந்ததான ஆசார்யாபிமாநத்தை, ஆறு ஆக—உபாயமாகக்கொண்டு என்றதாயிற்று.

77. [அஞ்சிலே யொன்று பெற்ற அணங்கு கண்டு] பரம் வியூஹம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சை என்னும்படியான எம்பெருமானது நிலைகள் ஐந்தினுள்ளே ஒன்றாயிருக்கப்பெற்ற அர்ச்சாவதாரத்தைக் காட்டிக்கொடுத்து என்றபடி. கண்டு என்றது பிறவினையில் வந்த தன்வினை; காணச்செய்து என்று பொருளாம். அணங்கு என்று தெய்வத்திற்குப் பெயர். பரமபத நிலயனாயிருக்குமிருப்பாகிய பரத்வமும். திருப்பாற்கடலில் ஸங்கர்ஷணாதிரூபேண வ்யூஹீபவித்து நிற்கும் நிலையாகிய வ்யூஹமும் தேச விப்ரக்ருஷ்டமாகையாலே இப்போது நமக்குப் பயன்படமாட்டா. மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹ ராம க்ருஷ்ணாதிரூபேண அவதரிக்கையாகிற விபவாவதாரம் காலவிப்ரக்ருஷ்டமாகையாலே இதுவும் இப்போது நமக்குப் பயன்படமாட்டா. * अन्तः प्रविष्टः शास्ता जनानाम् *शास्ता विष्णुरशेषस्य जगतो यो हृदि स्थितः * இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே உள்ளே ப்ரவேசித்து ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் நியாமகனாயிருக்கு மிருப்பாகிய அந்தர்யாமித்வம் கரண விப்ரக்ருஷ்டமாகையாலே நமக்குப் பயன்படமாட்டா, *தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவமாய்க் கொண்டு கோவில்களிலும் க்ருஹங்களிலு மெழுந்தருளி நிற்கும் நிலையாகிய அர்ச்சாவதாரமொன்றே இப்போது நம்போல்வார்க்கு உபஜீவ்யமாகையாலே இதுதன்னைக் காட்டிக்கொடுப்பதே ஆசார்ய க்ருத்யமாயிருக்குமென்க.

78. [அயலா ரூரி லஞ்சிலே யொன்று வைத்தான்] இங்கு 'அயலார்' என்பதை அவிவக்ஷிதமாக விட்டிடுவது. ஊரஞ்சிலே ஒன்றில் வைப்பது ஆசார்ய க்ருத்யம். இம் மண்ணுலகம், பாப பலாநுபவத்திற்கான நரகலோகம், புண்ய பலாநுபவத்திற்கான ஸ்வர்க்க லோகம், ஆத்மாநுபவ ஸ்தானமாகச் சொல்லப்படுகிற கைவல்ய லோகம். *நலமந்தமில்லதோர் நாடெனப்படுகிற பரமபதம் ஆகிய ஐந்து லோகங்களில் ஒன்றான பரமபதத்திற்கு ஆளாக்கித் திருத்திப் பணிகொள்வது ஆசார்ய க்ருத்யமென்க. *ஆதலால் பிறவி வேண்டேன்* இருள் தருமா ஞாலத்துளினிப் பிறவி யான் வேண்டேன்* என்கையாலே இம்மண்ணுலகம் ஹேயமாயிற்று. நரகம் ஹேயமென்னுமிடம் உபபாதிக்க வேண்டுவதன்று. ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலே *स्वर्गेऽपि पातभीतस्य क्षयिष्णोर्नास्ति निर्वृतिः— ஸ்வர்க்கேபி பாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ்ணோர் நாஸ்தி நிர்வ்ருதி:* எனப்படுதலால் ஸ்வர்க்கமும் ஹேயமாயிற்று. *आत्मानुभूतिरिति या किल मुक्तिरुक्ता, सर्वं तदूषजलजोषमहं जुषेय हस्त्यद्रिनाथ! तव दास्यमहारसज्ञः— ஆத்மாநுபூதிரிதி யா கில முக்திருக்தா. ஸர்வம் தத் ஊஷஜல ஜோஷமஹம் ஜுஷேய ஹஸ்த்யத்ரிநாத தவ தாஸ்யமஹா ரஸஜ்ஞ:* என்ற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே கைவல்ய பதவியும் ஹேயமாயிற்று. ப்ரஹ்மாநந்த நிகேதனமான ஸ்தாநவிசேஷமொன்றே பரமப்ராப்யமாகையாலே அதுதன்னிலே கொண்டு சேர்த்து வைக்க உபதேசாதிகளாலே திருத்திப் பணிகொள்ளுமவனாயிற்று ஆசார்யன். ஆக, பஞ்சஸம்ஸ்காரம் பெற்று, ப்ரதிபந்தகங்களைக் கடந்து, சரமோபாயத்தைக் கடைப்பிடித்து, அர்ச்சாவதாரத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து ஸம்ஸாராத் உத்தீர்ணனுக்கும் ஸதாசார்யனுடைய படிகளை இச்செய்யுளில் வெளியிட்டாராயிற்று.

.... (*)

ஸர்வஜ்ஞலோககுரு ஸூக்தி ஸர்வஸ்வத்தில் ஏழாவதான நிகமனபரிச்சேதம்

116. பெரியவாச்சான்பிள்ளை முதலான ஆசார்யர்கள் அடிக்கடி ஸாதிக்கும் ஸ்ரீஸூக்தியொன்றுண்டு—"விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே" என்று. விரகர் நெடுஞ்சுவர்தள்ளும் விதம் கேண்மின். உபாயத்தை நன்கறிந்தவர்களுக்கு விரகர் என்று பெயர். ஒரு பெரிய சுவரைக்காட்டி இதை விரைவில் இடித்துத் தள்ளவேணும்' என்று ஸாதாரண மனிதர்களை வேண்டிக்கொண்டால் இவ்வளவு பெரிய சுவரை இடிப்பதென்றால் அதமபக்ஷம் நாலைந்து நாளாவது தேவைப்படுமே' என்பர்கள். வேலையில் கைவைத்தபின்பு அன்னவர்கள் பத்து நாட்களும் ஓட்டுவர்கள். விரகர்களோ வென்னில்; மர்மமாகச் சில விடங்களில் குத்திவிட்டு ஒரேக்ஷணத்தில் நெடுஞ்சுவரைத்தள்ளி விடுவர்கள். இதை ஆசாரியர்கள் நேரில் கடாக்ஷித்திருந்ததுபற்றியே 'விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே' என்னுமிந்த ஸ்ரீஸூக்தியையருளிச் செய்தனர். முமுக்ஷுப்படி சரமச்லோக ப்ரகரண சரமசூர்ணையின் வியாக்கியானத்திலும் இந்த ஸ்ரீஸூக்தியைக் காணலாம். அங்ஙனே நெடுஞ்சுவர் தள்ளுங் கணக்கிலே அமைகின்றது இந்த நிகமன பரிச்சேதம்.

117. த்ரௌபதியென்று ஒருத்தியிருந்தாளென்பதையும் அவளுடைய சரித்திரங்களையும் நாம் தெரிந்துகொள்வது மஹாபாரதத்தினால். எனினும், ஸம்ப்ரதாய ரீதியில் அவளுடைய பெருமைகளைத் தெரிவிக்கும் ப்ரபந்தங்களில் ஸ்ரீவசநபூஷணமொன்றுதான் தலைசிறந்தது. இந்த திவ்ய சாஸ்த்ரத்தில் த்ரௌபதியைப் பற்றிப் பல விடங்களில் ப்ரஸ்தாவமுள்ளது. அவற்றுள் மிகச் சிறந்தவிடம் ஒன்றேயாம். "புருஷகாரவைபவஞ்ச ஸாதநஸ்ய கௌரவம்" என்றும் "திருமாமகள் தன் சீரருளேற்றமும் திருமால் திருவடி சேர்வழி நன்மையும்" என்றும் அவதரித்துள்ள தனியன்களின்படி உபாய வைபவப்ரகரணம் இரண்டாவதாகும். அதுதான் ப்ரபத்தி ப்ரபாவமென்பது. அது தலைக்கட்டினவுடனே அதிகாரி சோதனம் ஆரம்பமாகிறது. என்பதாவது சூர்ணைக்கு அவதாரிகையிடும் மணவாளமாமுனிகள் "அனந்தரம் அதிகாரி சோதநம் பண்ணுகிறது" என்றிட்டருளினர். இங்கு மூல ஸ்ரீஸூக்தி யாதெனில்; "உபாயத்துக்குப் பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானையும் போலே யிருக்கவேணும்" என்பதாம். உபாயத்துக்கு அதிகாரியாம்போது சேதநன் இன்னபடியிருக்கவேணுமென்னுமிடத்தை நிரூபிக்கவந்த இந்த சூர்ணையிலே பிராட்டியோடொக்க த்ரௌபதியும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப்பதை ஸம்ப்ரதாயஜ்ஞர்கள் உற்று நோக்கவேணும். முமுக்ஷுப்படியின் முடிவிலே "வ்யவஸாயமில்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமத்தில் போஜனம்போலே" என்று வ்யதிரேகமுகேந அருளிச்செய்யப்பட்டஅர்த்தம் இங்கு அந்வயமுகேந அருளிச்செய்யப்பட்டது. ப்ரபத்திக்குத் தலையான அதிகாரமாகிய உபாயாத்யவஸாயம் பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் குறையற்றிருந்ததாகக் காட்டி, பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசியை அடுத்த சூர்ணையிலே காட்டி, இவ்விருவரும் செய்தவற்றை அதற்கடுத்த சூர்ணையிலே காட்டியருளினர். பிராட்டியானவள் * ஶீதோ பவ * என்று நெருப்பை நீராக்கினாப்போலே * உஜ்ஜோ பவ * என்று விரோதிவர்க்கத்தை பஸ்மமாக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளவல்ல சக்தியிருக்கச் செய்தேயும் 'நாயகரான பெருமாள் ரக்ஷிக்குமத்தனையல்லது நம்முடைய சக்தியால் நம்மை ரக்ஷித்துக் கொள்ளுகை நம் பாரதந்திரியத்துக்கு நாசகமென்று கொண்டு ஸ்வசக்தியாலே காரியம் கொள்ளாதொழிந்தாள் பிராட்டி. இனி த்ரௌபதி செய்ததோவென்னில்; துச்சாஸநன்

ஸபைநடுவே துகிலையுரிகிறவளவில் லஜ்ஜாவிஷ்டையாய்க் கொண்டு தானொரு தலையிடுக்குகை யன்றிக்கே இரண்டு கையும் விட்டாள். இது எல்லைகடந்த அத்யவஸாயத்தின் காரியம். இவ்விடத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் அநர்க்கமான ஸ்ரீஸூக்திகாண்மின் ;—

"பிராட்டி பேரளவுடையாளாகையாலே அவள் பெருமாளே ரக்ஷகரென்று விச்வஸித்து ஸ்வசக்தியை விட்டிருக்கலாம். அத்தனை அளவின்றிக்கே யிருக்கச் செய்தே மஹா பத்தசையிலே 'இவ்வளவில் க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன்' என்று மஹா விச்வாஸம் பண்ணி மஹா ஸபா மத்யே இவள் லஜ்ஜையை விட்டதிறே அரிது."

என்று. இந்த ஸ்ரீஸூக்தியால் என்ன காட்டப்படுகிறது? ப்ரபத்திக்கு ப்ரயோஜனாபேக்ஷித மான ஸர்வஸ்வத்யாகத்தில் பிராட்டியைக் காட்டிலும் த்ரௌபதி மிகச்சிறந்தவளென்று ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டப்பட்டது.

118. இப்படி எங்கும் ஏகமுகமாக ப்ரசம்ஸிக்கப்பட்ட த்ரௌபதியின் அத்யவஸாயத்திலே குறைகூறி, அநுவதிக்கவுந் தகாத ஸவசநங்கள் கூறுவார் யாவஜ்ஜீவமும் கூறிக் கொண்டிருக்க. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்தசை யென்றும் மஹாபத்தசை யென்றும் இரண்டு. பாண்டவர்களோடொக்க அவள் பல்வகைக் கஷ்டங்களை யநுபவித்தது ஆபத்தசை. மஹா ஸபை நடுவிலே மான ஹாநியாம் ஸம்பவத்தை யநுபவித்தது மஹாபத் தசை. இந்த தசையிலே அவளுக்கு மானரக்ஷண மொன்றொழிய வேறெதுவும் அபேக்ஷிதமாயிருக்க ஔசித்ய லேசமுமில்லை. அபேக்ஷிதமான வதனை அவள் அடுத்த க்ஷணத்திலே பெற்று க்ருதார்த்தையானாள். அதுதான் ப்ரபத்தியின் பலன்; அதுதான் நாமஸங்கீர்த்தனத்தின் பலன். அதுதான் அத்யவஸாயத்தின் பலன். அதுதான் நிஷ்டா விசேஷத்தின் பலன். அதுதான் *கோவிந்த தாக நந்தத்தின் பலன். வேறு சில பலன்களையும் அவள் விரும்பி யிருந்தாளென்றும், அவற்றை அப்போதே பெறாதது ப்ரபத்தியின் குறையினாலென்றும், வேறொரு ப்ரபத்தியின் பலனாக அவற்றைக் காலாந்தரத்தில் பெற்றாளென்றும் தோன்றியுள்ள சரணாகதிதங்கள் சரணே சரணாநகரம் இடையறாது நிகழ்ந்திடுக.

119. ரஜஸ்வலையாயிருந்த த்ரௌபதி அந்த நிலைமையிலே கண்ணபிரானை நேரில் காணவிரும்பி யிருந்தாளென்றும், அந்த விருப்பம் நிறைவேறவில்லையன்றோ வென்றுப், ஆதலால் ப்ரபத்தி பழுதுபட்டுவிட்டதென்று இசைந்து தீரவேண்டிய தென்றும் கூறுவார் இந்த அச்லீலத்தை எப்படித்தான் கூறுகின்றார்களோ? * மதஜொகெ நவ வணித: * என்று கேட்டிருந்த வொரு ஜாமாதா, தான் கற்ற சதச்லோகியில் * த்ரஷ்டாஜ்ஞா ந்லஷாயதாம் ம்ஸம் ம்ஸாஸெவது * என்றச்லோகத்தைச் சிந்தனை செய்திருந்து மாமியாரகத்திற்கு வந்தானாம். அப்போது மாமியார் ரஜஸ்வலையாய் புறழக்கடையில் நிற்க, ஓடிச்சென்று 'அம்மாமீ தாஸன்' என்றானாம். உடனே மாமனாரைத் தேடிச்சென்று அவர் பாஹ்யஷகியி லிருக்கக்கண்டு 'மாமா தாஸன்' என்றானாம். த்ரஷ்டாஜ்ஞா ந்லஷாயதாம் என்றதன்றோ சாஸ்த்ரம் என்று ஒவ்வொருவரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு திரிந்தானாம். அப்படிப்பட்ட சமத்தனாகக் கண்ணபிரானைகவில்லை யந்தோ!.

120. * சங்க சக்ர கதாபாணே! * இத்யாதி ச்லோகத்தை வியாக்கியானித்தருளா நின்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை த்ரௌபதிக்குப் பல அபேக்ஷிதங்களிருந்ததாகக் காட்டி யருளுகிறாரென்றும், அவ்வபேக்ஷிதங்கள் இந்த ப்ரபத்தியினால் நிறைவேறவில்லையென்பது அசைக்கமுடியாதது தானே யென்றும் கூறுமவர்கள் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் வியாக்கி

யான சைலியில் பரிசயலேசமும் மற்றவர்களென்னத் தட்டில்லை. பட்டர், நம்பிள்ளை, வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை ... இவர்கள் அலங்கார சாஸ்த்ர ஸமுத்ரத்தைக் கரை கண்டவர்கள். அந்த சாஸ்த்ரத்தில் பரிகராலங்காரம், பரிகராங்குராலங்காரம் என்னுமிரண்டு அணிகள் மிகச் சிறந்தவை. “அலங்கார: பரிகர: ஸாபிப்ராயே விசேஷணே” என்றும், “ஸாபிப்ராயே விசேஷ்யே து பவேத் பரிகராங்குர:” என்றும் லக்ஷணசிக்ஷையுள்ளது. மூலகாரர்கள் ஸாமாந்யோக்தியாகச் சொல்லியிருந்தாலும் வியாக்கியான சக்ரவர்த்திகள் இவ்வலங்காரங்களுக்கு இலக்கியமாக்கி வியாக்கியானிப்பது ரஸபரிபோஷம். அருளிச்செயல் வியாக்கியானங்களிலிருந்து சில விடங்களை யெடுத்துக் காட்டி ரஸிகர்களை யுகப்பிப்போம்.

121. திருவாய்மொழியில் “ஆருமதயானை அடர்த்தவன் தன்னை, சேறார்வயல் தென் குருகூர்ச் சடகோபன்” என்ற பாசுரங் கொள்க. இங்கு முதலடியில் குவலயாபீட நிரஸனம் சொல்லிற்று. இரண்டாமடியில் திருநகரியில் வயல்வளம் சொல்லுகிறது. இந்த வயல் வளத்திற்கும் குவலயாபீட நிரஸனத்திற்கும் ஏதேனும் தொடர்பு உண்டோ வென்னில் ஒரு தொடர்புமில்லை. ஆனால் நம் ஆசாரியர்களின் வியாக்கியானம் எப்படியவதரித்துள்ள தென்னில்; தமிழர்கள், சேறுமிக்கிருக்கையை வயலுக்கு இயற்கையடைமொழியாகக் கொள்வர்கள். நம் ஆசாரியர்கள் அப்படி கொள்ளார்கள். ஸமபிவ்யாஹார மென்னும் சொற்சேர்த்தியை நோக்கியே எங்கும் பொருள் கொள்பவராதலால் முதலடியிலே த்ருஷ்டியைச் செலுத்தி அதற்குமிதற்கும் தொடர்பு வைத்து “ப்ரதிபக்ஷம் போனவாறே ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார்” என்றார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. இந்த பொருள் நன்கு விளங்கவில்லை; எந்த ப்ரதிபக்ஷத்தினால் திருநகரியின் ஸம்ருத்தி குன்றியிருந்தது? எது தொலைந்தவாறே ஸம்ருத்தி மிக்கது? என்று ஆகாங்க்ஷை தோன்றுமாகையாலே பொருள் ஈட்டில் வ்யக்தமாக்கப்படுகிறது—“குவலயாபீடமோ தான் திருநகரியில் வயலை உழுவது நடுவதாக வொட்டாதே கிடந்தது” என்று. குவலயாபீட மென்பது கம்ஸனுடைய மதயானை; அது வாழ்ந்த வரையில் திருநகரியில் வயலில் க்ருஷி செய்ய முடியாமல் வயல் சுஷ்கமாய்க் கிடந்ததாம்; அந்த யானை தொலைந்தவாறே திருநகரியில் வயல் க்ருஷி யோக்யமாயிற்றாம். திருக்குருகூரின் வயல்வளத்தைக் கூறும் பாசுரங்கள் திருவாய்மொழியில் பல பல வுண்டு—* வரய்ந்த வளவயல் சூழ்தண் வளங்குருகூர் * இத்யாதிகள். அவ்விடங்களில் இப்பொருள் செய்யப்படுகிறதோ? இல்லை. எனில்லை. இங்ஙனே சொற் சேர்த்தி அமையவில்லை. ஆகவே அர்த்தம் பாரமார்த்திகமன்றாயினும் ஆலங்காரிகர்களுக்குப் பரமரஸாவஹமாகுமிது.

122. மற்றோரிடமும் காண்மின்; “கடியனாய்க் கஞ்சனைக் கொன்ற பிரான் தன்னைக், கொடிமதிள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்” என்பது ஒரு பாசுரம். இங்கு முதலடியில் கம்ஸவதம் கூறப்படுகிறது. இரண்டாமடியில் ஆழ்வார் திருநகரி கொடியணிந்த மதிளையுடைய தென்கிறது. இங்குப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிச் செய்கிறார்—“கம்ஸ விஜயத்துக்குக் கொடி கட்டிற்று திருநகரியாய்த்து” என்று. ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்தியுமிதுவே. * சூழ் விசும்பணிமுகிலில் “கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரம்” என்றவிடத்திற்கு—ஆழ்வார் போல்வார் எழுந்தருளுகிறார்களென்று கொடிகட்டினதாக வியாக்கியானம் செய்யப் படுவதை ஆனந்த பாஷ்பத்துடனும் அஞ்ஜலிபந்தத்துடனும் ஏற்றுக்கொள்வோம்.

கம்ஸவதத்திற்காகத் திருநகரியிலே கொடிகட்டினதாகச் சொன்னால் இது சொற் சேர்த்தியினழகுக்குச் சேரச் சொன்னபடியாமத்தனையிறே.

123. "மீன்நோக்கு நீள் வயல்சூழ் வித்துவக்கோடு" என்றுள்ள பாசுரத்திற்குப் பொருளென்? என்று ஒருவர் மஹாமஹோபாத்யாய. சாமிநாதய்யரவர்களைக்கேட்க, 'மீன்களெல்லாம் தமக்குப் புகலிடமென்று ஆசையோடு பார்க்கிற வயல்' என்று பொருள் கூறினராம். பிறகு பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தை யெடுத்து ஸேவிக்கையில், "கடலில் மத்ஸ்யங்கள் கடல் வற்றினால் நமக்குப் புகலிடமென்று நினைத்திருக்கும் தேசமாய்த்து" என்று ஸ்ரீஸூக்தியிருப்பதைக்கண்டு தலைமேல் கரங்குவித்து "எழேழ்பிறவி தவம் புரிந்தாலும் இத்தகைய பொருள் தோன்றும் பாக்கியம் நமக்கு நேராதே: பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் மேதையின் மாண்பு என்னே!" என்று கண்ணுங் கண்ணீருமாய் உருகிப் பேசினாராம். கடலில் வாழ்கிற மத்ஸ்யம் 'கடல் வற்றிப்போனால் நாம் திருவித்துவக்கோட்டு வயலில் சென்று சேருவோம்' என்று நினைப்பதாகச் சொல்லப்படும்பொருள் ரஸிகபோக்யமென்பதில் தட்டில்லை. பரமார்த்தமாகுமோ! *சங்க சக்ரகதாபாணே! இத்யாதியின் வியாக்கியானமும் இவ்வகையில் ரஸிக்கத்தக்கதத்தனை.

124. "[illegible]" என்னும்படியான வொருவர் கீதை சொல்லிக்கொண்டிருந்தவிடத்தில் கல்விக்கடலானவொரு பண்டிதோத்தமர் வந்து அம்ருத வர்ஷமாக வர்ஷித்தார். அப்போது எல்லாரும் ஈடுபட்டிருந்ததைக் கண்ட அந்த ஏரண்ட பண்டிதர் "நான் கேட்கிற கேள்விகளில் ஒன்றுக்காவது இப்பண்டிதர் பதில் சொல்லுவரா? ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 4-30 to 6-0 ராகுகாலம் என்று எதனால் ஏற்பட்டது? அச்வினிக்குப் பிறகு பரணியும் பரணிக்குப் பிறகு க்ருத்திகையும் எதனாலேற்பட்டது? ஒரு சதுர்தஶிக்குப் பிறகு அமாவாஸ்யையும், மற்றொரு சதுர்தஶிக்குப் பிறகு பௌர்ணமாஸியும் எதனாலேற்பட்டது? ஸூக்ஷ்மபண்டிதரென்று வந்திருக்கிற இவரைக் கேட்டுப் பாருங்கள்; ஒரு கேள்விக்காவது விடை கூறமுடியுமா அவரால்?" என்று உறுமினாராம். அதைக் கேட்டிருந்த சிலர் ஏரண்டபண்டிதரிடத்துள்ள அபிமான விஶேஷத்தினாலும், உண்மையாகத் தங்களுக்குள்ள விவேகத்திற்குச் சேரவும் "இக்கேள்விகள் வாஸ்தவமாக மர்மஸ்பர்ஶியானவை; இவற்றுக்கு அவர் விடையிறுத்தால் நல்ல பண்டிதரேயாவர்; இல்லையேல் அவர் பண்டிதரல்லர்' என்று சொல்லிக்கொண்டு அவரிடம் சென்று இக்கேள்விகளை ப்ரஸ்தாவிக்க, அவரும் 'விடை கூற வறியேன்' என்று கைகூப்பினாராம். தோற்றுப் தோற்றுப் என்று நாவலிட் டுழிதந்தாராம் ஏரண்ட பண்டிதர். அவருடைய ஜ்ஞாதிகளுக்கு நித்யஶ்ரீர் நித்ய மங்களம். ... . (*)

ஸர்வஜ்ஞலோக குரு ஸூக்தி ஸர்வஸ்வம்
முற்றுப் பெற்றது.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார்களுகந்த இராமன்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ P. B. அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்தது

இராமபிரானையும் கண்ணபிரானையும் பற்றி ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் அற்புதமாக விசேஷணங்களிட்டு அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள சந்தைகள் பலபலவுள்ளன; அவற்றை வரிசையாகத் தொகுத்து அநுஸந்தானத்திற்கு அனுகூலமாக வுபகரிக்கவேணுமென்று பலபக்தர்கள் விரும்பினபடியால் இது வெளியிடப்படுகின்றது. இராமபிரானைப்பற்றிய சந்தைகளை முதலில் தொகுத்து முடித்திட்டுப் பிறகு கண்ணபிரானைப் பற்றின சந்தைகளைத் தொகுப்போம். முதலாயிரம் தொடங்கி அடைவே இது தொகுக்கப்படுகின்றது. பத்து வருடங்களுக்கு முன் வெளியிட்டதற்கு மறுபதிப்பு.

முதலாயிரம் பெரியாழ்வார்

1. இராக்கதர் வாழிலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதான். (திருப்பல்) (3)

2. பரந்திட்டு நின்ற படுகடல் தன்னை இரந்திட்ட கைம்மேல் எறிதிரை மோதக் கரந்திட்டு நின்ற கடலைக் கலங்கச் சரந் தொட்ட கையான். ... (1-6-7)

3. குரக்கினத்தாலே குரைகடல்தன்னை நெருக்கி யணைகட்டி நீணீரிலங்கை அரக்கரவிய அடுகணையாலே நெருக்கிய கையான். ... (1-6-8)

4. கொங்கைவன்கூனி சொற்கொண்டு குவலயத் துங்கக் கரியும் பரியும் இராச்சியமும் எங்கும் பரதற்கருளி வன்கானடை அங்கண்ணன். ... (2-1-8)

5. வல்லாளிலங்கை மலங்கச் சரந்துரந்த வில்லாளன். ... (2-1-10)

6. சிலையொன்றிறுத்தான். ... (2-3-7)

7. நின்ற மராமரஞ் சாய்த்தான். ... (2-4-2)

8. பொற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில் உற்றவடிவிலொரு கண்ணுங் கொண்ட அக் கற்றைக் குழலன். ... (2-6-7)

9. மின்னிடைச் சீதை பொருட்டா இலங்கையர் மன்னன் மணிமுடி பத்துமுடன் வீழத் தன்னிக ரொன்றில்லாச் சிலைகால் வளைத்திட்ட மின்னுமுடியன். ... (2 6-8)

10. தென்னிலங்கை மன்னன் சிரந்தோள் துணிசெய்து மின்னிலங்கு பூண் விபீடண நம்பிக்கு என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற மின்னலங்காரன்; ... (2-6-9)

11. கள்ளவரக்கியை மூக்கொடு காவலனைத்தலை கொண்டான். ... (2-7-5)

12. என் வில்வலி கண்டு போவென்றெதிர் வந்தான் தன்வில்லினோடுந் தவத்தை யெதிர் வாங்கி முன்வில்வலித்து முதுபெண்ணுயிருண்டான். ... (3-9-2)

13. மாற்றுத்தாய் சென்று வனம் போகே யென்றிட ஈற்றுத்தாய் பின்றொடர்ந்து எம்பிரானென்றழக் கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடிய வனம்போன சீற்றமிலாத சீதைமணாளன். ... (3-9-4)

14. முடியொன்றி மூவுலகங்களுமாண்டு உன்னடியேற் கருளென்று அவன்பின் தொடர்ந்த படியில் குணத்துப் பரத நம்பிக்கு அன்று அடிநிலை யீந்தான்... (3-9-6)

15. தார்க்கிளந் தம்பிக்கு அரசீந்து, தண்டகம் நூற்றவள் சொற் கொண்டுபோகி நுடங்கிடைச் சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு அவள் ஆர்க்க அரிந்தான். ... (3-9-8)

16. காரார் கடலை யடைத்திட் டிலங்கைபுக்கு ஓராதான் பொன்முடி ஒன்பதோ டொன்றையும் நேரா அவன் தம்பிக்கே நீளரசீந்த ஆராவமுதன். ... (3-9-10)

17. செறிந்த மணிமுடிச்சனகன் சிலையிறுத்துச் சீதையைக்கொணர்ந்த தறிந்து அரசு களைகட்ட அருந்தவத்தோனிடை விலங்கச் செறிந்த சிலைகொடு தவத்தைச் சிதைத்தவன். ... (3-10-1)

18. எல்லியம் போதினிதிருத்தல் இருந்ததோ ரிடவகையில் மல்லிகை மாமாலை கொண்டு அங்கார்க்கவிருந்தான். ... (3-10-2)

19. கலக்கிய மாமனத்தனளாய்க் கைகேசி வரம் வேண்ட மலக்கிய மாமனத்தனனாய் மன்னவனும் மறாதொழியக் குலக்குமரா காடுறையப் போவென்று விடை கொடுப்ப இலக்குமணன் தன்னொடும் அங்கேகினன். ... (3-10-3)

20. கூரணிந்த வேல்வலவன் குகனொடுங் கங்கை தன்னில் சீரணிந்த தோழமை கொண்டான். ... (3-10-4)

21. கானமரும் கல்லதர் போய்க் காடுறைந்த காலத்துத் தேனமரும் பொழிற் சாரல் சித்திர கூடத்திருப்பப் பரதநம்பி பணிய நின்றான். ... (3-10-5)

22. சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறு காக்கை முலைதீண்ட அத்திரமே கொண்டெறிய அனைத் துலகுந்திரிந்தோடி வித்தகனே யிராமா ஓ நின்னபயமென்றழைப்ப அத்திர மேயதன் கண்ணை யறுத்தான். ... (3-10-6)

23. பொன்னொத்த மானொன்று புகுந்தினிது விளையாடச் சிலைபிடித் தெம்பிரானேகப் பின்னேயங் கிலக்குமணன் பிரிய நின்றான். ... (3-10-7)

24. அடையாளம் மொழிந்த அத்தகு சீரயோத்தியர் கோன். ... (3-10-8)

25. திக்கு நிறை புகழாளன் தீவேள்விச் சென்ற நாள் மிக்க பெருஞ்சவை நடுவே வில்லிறுத்தான். ... (3-10-9)

26. கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியன் எதிரிற் பெருமை யிராமன் ... (4-1-1)

27. நாந்தகம் சங்கு தண்டு நாணொலிச் சார்ங்கம் திருச்சக்கரம் ஏந்து பெருமை யிராமன் காந்தள் முகிழ்விரல் சீதைக்காகிக் கடுஞ்சிலை சென்றிறுக்க வேந்தர் தலைவன் சனகராசன் தன் வேள்வியில் காண நின்றான். ... (4-1-2)

28. சிலையால்மராமரமெய்ததேவன்—தலையால் குரக்கினம் தாங்கிச் சென்று தடவரை கொண்டடைப்ப அலையார் கடற்கரை வீற்றிருந்தான். ... (4-1-3)

29. அலம்பா வெருட்டாக் கொன்று திரியுமரக்கரைக் குலம்பாழ்படுத்துக் குல விளக்காய் நின்றகோன். ... (4-2-1)

30. வல்லாளன் தோளும் வாளரக்கன் முடியும் தங்கை பொல்லாத மூக்கும் போக்குவித்தான். ... (4-2-2)

31. கனங்குழையாள் பொருட்டாக் கணை பாரித்து அரக்கர் தங்கள் இனம் கழுவேற்றுவித்த எழில்தோள் எம்பிராமன். ... (4-3-7)

32. எரிசிதறும் சரத்தால் இலங்கையனைத் தன்னுடைய வரிசிலைவாயில் பெய்து வாய்க்கோட்டம் தவிர்த்துகந்த அரையன். ... (4-3-8)

33. தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையும் தடிந்த எம் தாசரதி. ... (4-7-1)

34. கூன்தோழுத்தை சிதகுரைப்பக் கொடியவள்வாய்க் கடிய சொற் கேட்டு ஈன்றெடுத்த தாயரையும் இராச்சியமுமாங் கொழியக் கான் கொடுத்த நெறிபோகிக் கண்டகரைக் களைந்தான். ... (4-8-4)

35. பெருவரங்களவை பற்றிப் பிழக்குடைய இராவணனை உருவரங்கப் பொருதழித்திவ்வுலகினைக் கண் பெறுத்தான். ... (4-8-5)

36. கீழுலகில் அசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே ஆழிவிடுத்தவருடைய கருவழித்த அழிப்பன். ... (4-8-6)

37. கொழுப்புடைய செழுங்குருதி கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தெறியப் பிழக்குடைய வசுரர்களைப் பிணம்படுத்த பெருமான். ... (4-8-7)

38. பருவரங்களவை பற்றிப் படையாலித் தெழுந்தானைச் செருவரங்கப் பொருதழித்த திருவாளன். ... (4-8-10)

39. மரவடி வைத்தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய் வானோர் வாழச் செருவுடைய திசைக்கருமம் திருத்தி வந்துல காண்ட திருமால். ... (4-9-1)

40. மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர்கண் வைத்தான். ... (4-9-2)

திருப்பாவை

41. சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியான். ... (12).

42. பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக்களைந்தான். ... (13)

43. சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றான். ... (24)

நாச்சியார் திருமொழி

44. கடலையடைத்தரக்கர் குலங்களை முற்றவும் செற்றிலங்கையைப் பூசலாக்கிய சேவகன். ... (2-6)

45. சேதுபந்தம் திருத்தினான். ... (2-7)

46. சீதை வாயமுதமுண்டான். ... (2-10)

47. வில்லாலிலங்கையழித்தான். ... (3-3)

48. இலங்கையழித்தபிரான். ... (3-4)

49. மாதலிதேர் முன்பு கோல்கொள்ள மாயனிராவணன்மேல் சரமாரி தாய் தலையற்றற்று வீழத் தொடுத்த தலைவன். ... (3-3)

50. கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார். ... (10-4)

பெருமாள் திருமொழி

51. சுடர் வாளியால் நீடுமாமரம் செற்றவன். ... (2-2)

52. முன்னிராமனுய் மாறடர்த்தான். ... (2-3)

53. மன்னு புகழ்க் கௌசலை தன் மணிவயிறு வாய்த்தவன்; தென்னிலங்கைக் கோன் முடிகள் சிந்துவித்தான். ... (8-1)

54. திண்திறலாள் தாடகைதன் உரமுருவச் சிலை வளைத்தான். ... (8.2)

55. கொங்குமலி கருங்குழலாள் கௌசலைதன் குலமதலை, தங்கு பெரும் புகழ்ச்சனகன் திருமருகன் தாசரதி. ... (8-2)

56. தயரதன் தன்மாமதலை, மைதிலிதன் மணவாளன், ஏமரு வெஞ்சிலை வலவன். ... (8-4)

57. பாராளும் படர் செல்வம் பரத நம்பிக்கே அருளி ஆராவன்பு இளையவனோடு அருங்கானம் அடைந்தவன். ... (8-5)

58. சுற்றமெல்லாம் பின்தொடரத் தொல்கானம் அடைந்தவன் அயோத்தி நகர்க்கதிபதி சிற்றவைதன் சொல் கொண்ட சிராமன். ... (8-6)

59. வாலியைக்கொன்று அரசு இளையவானரத்துக்களித்தவன். ... (8-7)

60. மலையதனாலணைகட்டி மதிளிலங்கையழித்தவன் சிலைவலவன்; சேவகன்; சிராமன். ... (8-8)

61. தளையவிழுநறுங்குஞ்சித் தயரதன் தன் குலமதலை, வளைய ஒருசிலை யதனால் மதிளிலங்கை அழித்தவன். இளையவர்கட் கருளுடையான். ... (8-9)

62. ஏவரிவெஞ் சிலைவலவன் இராகவன். ... (8-10)

63. வன்தாளினிணைவணங்கி வளநகரந்தொழுதேத்த மன்னனுவான் நின்றான்—அரியணை மேலிருந்தானைப் நெடுங்கானம் படரப் போக நின்றான். ... (9-1)

64. இருநிலத்தை வேண்டாதே விரைந்து வென்றி மைவாய களிறொழிந்து தேரொழிந்து மாவொழிந்து வனமேமேவி நெய்வாய வேல்நெடுங்கண்ணேரிழையும் இளங்கோவும் பின்புபோக நடந்தான். ... (9-2)

65. கொல்லணைவேல் வரிநெடுங்கண் கௌசலைதன் குலமதலை, குனிவில்லேந்தும் மல்லணைந்த வரைத்தோளன், வியன்கான மரத்தினிழல் கல்லணைமேல் கண்துயிலக் கற்ற காகுத்தன். ... (9-3)

66. வேய்போலுமெழில்தோளிதன்பொருட்டா விடையோன்றன் வில்லைச் செற்றான். ... (9-4)

67. பொருந்தார்கைவேல்நுதிபோல் பரல்பாய மெல்லடிக்கள் குருதிசோர விரும்பாத கான்விரும்பி வெயிலுறைப்ப வெம்பசி நோய்கூரப் போனவன். ... (9-5)

68. பூமருவுநறுங்குஞ்சி புன்சடையாப்புனைந்து பூந்துகில் சேரல்குல் காமரெழில் விழலுடுத்துக் கலனணியாது அங்கங்கள் அழகு மாறி ஏமருதோள் புதல்வன் வனஞ்சேர்ந்தான். ... (9-7)

69, 70. பொன்பெற்றார் எழில்வேதப்புதல்வன்; முன்னொருநாள் மழுவாளி சிலைவாங்கி அவன் தவத்தை முற்றுஞ்செற்றான். ... (9-8)

71. தேனகுமாமலர்க்கூந்தல் கௌசலையுஞ் சுமித்திரையுஞ் சிந்தை நோவக் கூனுருவில் கொடுந்தொழுத்தை சொற்கேட்ட கொடியவள்தன் சொற்கொண்டு கானகமே மிகவிரும்பி வள நகரைத் துறந்தான். ... (9—10)

72. ஏரார்ந்த கருநெடுமாலிராமன். ... (9—11)

73. அங்கணெடு மதிள்புடைசூழ் அயோத்தியென்னும் அணிநகரத் துலகனைத்தும் விளக்குஞ்சோதி வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த்தோன்றி விண் முழுது முய்யக்கொண்ட வீரன் செங்கண் நெடுங் கருமுகிலிராமன். ... (10—1)

74. வந்தெதிர்ந்த தாடகைதன் உரத்தைக்கீறி வருகுருதி பொழிதர வன்கணையொன் றேவி மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன் வேள்விகாத்து வல்லரக்கருயிருண்ட மைந்தன். ... (10—2)

75. செவ்வரிநற் கருநெடுங்கண் சீதைக்காகிச் சினவிடையோன் சிலையிறுத்து மழுவா ளேந்தி வெவ்வரிநற்சிலை வாங்கி வென்றி கொண்டு வேல் வேந்தர் பகைதடிந்த வீரன் எவ்வரிவெஞ்சிலைத்தடக்கையிராமன். ... (10—3)

76. தொத்தலர்பூஞ்சுரிகுழல் கைகேசிசொல்லால் தொன்னகரந்துறந்து துறைக்கங்கை தன்னைப் பத்தியுடைக் குகன் கடத்தவனம் போய்ப் புக்குப் பரதனுக்குப் பாதுகமு மரசுமீந்து சித்திரகூடத்திருந்தான். ... (10—4)

77. வலிவணக்கு வரைநெடுந்தோள் விராதைக்கொன்று வண்தமிழ் மாமுனி கொடுத் தவரிவில்வாங்கிக் கலைவணக்கு நோக்கரக்கி மூக்கைநீக்கிக் கரனோடு தூட ணன்தன் உயிரைவாங்கிச் சிலை வணக்கி மான்மரிய எய்தான். ... (10—5)

78. தனமருவுவைதேகி பிரியலுற்றுத் தளர்வெய்திச் சடாயுவை வைகுந்தத்தேற்றி வன மருவு கவியரசன் காதல் கொண்டு வாலியைக் கொன்று இலங்கைநகர் அரக்கர் கோமான் சின மடங்க மாருதியால் சுடுவித்தான். ... (10—6)

79. குரைகடலை அடலம்பால் மறுக எய்து குலைகட்டி மறுகரையை அதனூடேறி எரிநெடு வேலரக்கரொடும் இலங்கைவேந்தன் இன்னுயிர்கொண்டு அவன் தம்பிக்கரசீந்து திருமகளோடு இனிதமர்ந்த செல்வன். ... (10—7)

80. அம்பொனெடு மணிமாட அயோத்தி எய்தி அரசெய்தி அகத்தியன் வாய்த் தான்முன்கொன்றான்தன்பெருந்தொல் கதைகேட்டு, மிதிலைச்செல்வி உலகுய்யத் திருவயிறு வாய்த்தமக்கள் செம்பவளத் திரள்வாய்த் தன் சரிதைகேட்டான். ... (10—8)

81. செறிதவச் சம்புகன்தன்னைச் சென்றுகொன்று செழுமறையோன் உயிர்மீட்டுத் தவத்தோனீந்த நிறைமணிப்பூ ணணியுங்கொண்டு இலவணன் தன்னைத் தம்பியால் வானேற்றி முனிவன் வேண்டத் திறல் விளங்குமிலக்குமனைப் பிரிந்தான். ... (10—9)

82 அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி அடலரவப்பகையேறி அசுரர் தம்மை வென்று இலங்குமணி நெடுந்தோள் நான்குந் தோன்ற விண்முழுது மெதிர் வரத் தன்தாமமேவிச் சென்றினிது வீற்றிருந்த அம்மான். ... (10-10)

83. தில்லைநகர்த் திருச் சித்திர கூடந்தன்னுள் திறல் விளங்கு மாருதி யோடமர்ந்தான் எல்லையில் சீர்த்தயரதன் தன்மகன். ... (10-11)

திருச்சந்த விருத்தம்

84. குரங்கையாளுகந்த வெந்தை. ... (21)

85. கூனகம் புகத்தெறித்த கொற்றவில்லி. ... (30)

86. வேலை வேவ வில்வளைத்த வெல்சினத்த வீரன். ... (31)

87. குரக்கினப் படைகொடு குரை கடலின் மீதுபோய் அரக்கர் அங்கரங்க வெஞ்சரந் துரந்தவாதி. ... (32)

88. மின்னிறத்து எயிற்றரக்கன் வீழ வெஞ்சரந் துரந்து பின்னவற் கருள்புரிந்து அரசளித்த பெற்றியோன். ... (33)

89. வெற்பெடுத்து வேலை நீர் வரம்பு கட்டினான்.

90. வெற்பெடுத்த விஞ்சி சூழிலங்கை கட்டழித்தான். ... (39)

91. கொண்டை கொண்ட கோதைமீது தேனுலாவு கூனிகூன் உண்டை கொண்டரங்க வோட்டி உள் மகிழ்ந்த நாதன், ... (49)

92. வெண்டிரைக் கருங்கடல் சிவந்து வேவ முன்னோர் நாள் திண்டிறல் சிலைக்கை வாளி விட்டவீரர், ... (50)

93. சரங்களைத்துரந்து வில்வளைத்து இலங்கை மன்னவன் சிரங்கள் பத்தறுத்து உதிர்த்த செல்வர். ... (51)

94. இலைத்தலைச்சரம் துரந்து இலங்கை கட்டழித்தவன். ... (54)

95. இலங்கை மன்னன் ஐந்தொடைந்து பைந்தலை நிலத்து உகக் கலங்கவன்று சென்று கொன்று வென்றி கொண்ட வீரன். ... (56)

96. மரம் பொதச் சரந்துரந்து வாலி வீழ முன்னோர் நாள் உரம் பொதச் சரந்துரந்த உம்பராளி யெம்பிரான். ... (73)

97. உடைந்த வாலிதந்தனுக்கு உதவ வந்திராமனாய் மிடைந்த வேழ்மரங்களுமடங்க வெய்தான். ... (81)

98. பண்ணுலாவுமென் மொழிப் படைத்தடங்கணாள் பொருட்டு எண்ணிலாவரக்கரை நெருப்பினால் நெருக்கினான். ... (91)

99. இரும்பரங்க வெஞ்சரந்துரந்த வில்லிராமன். ... (93)

100. குன்றினால் துள்ளுநீர் வரம்பு செய்த தோன்றல். ... (102)

101. கடுங்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை இடந்து கூறு செய்த பல்படைத் தடக்கை மாயன். ... (104)

102. மாறு செய்த வாளரக்கன் நாளுலப்ப அன்றிலங்கை நீறு செய்து சென்றுகொன்று வென்றி கொண்ட வீரனார். ... (116)

திருமாலை

103. சிலையினாலிலங்கை செற்ற தேவன். ... (7)

104. ஒரு வில்லால் ஓங்குமுந்நீரடைத்து உலகங்களுய்யச் செருவிலே அரக்கர் கோனைச் செற்றநம் சேவகனார். ... (11)

திருப்பள்ளியெழுச்சி.

105. இலங்கையர் குலத்தை வாட்டிய வரிசிலை வானவரேறு; மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய அடுதிறலயோத்தி யெம்மரசு ... (4)

அமலனாதிபிரான்.

106. அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன். ... (2)

107. சதுரமாமதிள் சூழிலங்கைக் கிறைவன் தலைபத்து உதிரவோட்டி ஓர் வெங்கணை யுய்த்தவன். ... (4)

முதலாயிரம் முற்றிற்று

= இரண்டாவதாயிரம் — பெரிய திருமொழி =

108. வாலிமாவலத் தொருவனதுடல் கெட வரிசிலை வளைவித்தான். ... (1-2-1)

109. கலங்க மாக்கடலரிகுலம் பணிசெய்ய அருவரையணை கட்டி இலங்கை மாநகர் பொடிசெய்த அடிகள். ... (1-2-2)

110. தானவனுகம் தரணியில் புரளத் தடஞ்சிலை குனித்த வென்தலைவன். ... (1-4-1)

111. கானிடையுருவைச் சுடுசரம் துரந்து கண்டுமுன் கொடுந்தொழில் உரவோன் ஊனுடையகலத்து அடுகணை குளிப்ப உயிர் கவர்ந்துகந்த எம்மொருவன். ... (1-4-2)

112. இலங்கையும் கடலும் அடலருந் துப்பின் இருநிதிக் கிறைவனும் அரக்கர்குலங்களுங் கெட முன் கொடுந்தொழில் புரிந்த கொற்றவன். ... (1-4-3)

113. மான்முனிந்தொருகால் வரிசிலை வளைத்தமன்னவன். ... (1-4-9)

114. கலையுங்கரியும் பரிமாவுந்திரியுங்கானங் கடந்து போய்ச் சிலையுங்கணையுந் துணையாகச் சென்றான், மலைகொண்டலை நீரணைகட்டி மதிள் நீரிலங்கைவாளரக்கர் தலைவன் தலைபத்து அறுத்துகந்தான். ... (1-5-1)

115. கடம் சூழ்கரியும் பரிமாவும் ஒலிமாந்தேரும்காலாளும் உடன் சூழ்ந்தெழுந்த கடியிலங்கை பொடியா வடிவாய்ச் சரந்துரந்தான். ... (1-5-2)

116. ஒருகாலிருகால் சிலைவளையத் தேராவரக்கர் தேர் வெள்ளம் செற்றான். ... (1-5-4)

117. அடுத்து ஆர்த்து எழுந்தாள் பிலவாய் விட்டலற அவள் மூக்கு அயில் வாளால் விடுத்தான். ... (1-5-5)

118. மராமரமேழுமெய்த வலத்தினன். ... (1-8-5)

119. கண்ணார்கடல் சூழிலங்கைக் கிறைவன் தன் திண்ணாகம் பிளக்கச் சரம் செலவுய்த்தான். ... (1-10-1)

120. இலங்கைப்பதிக்கன்று இறையாய அரக்கர் குலங்கெட்டு அவர் மாளக் கொடிப்புள் தெரித்தான். ... (1-10-2)

121. காசையாடை மூடி யோடிக் காதல் செய்தானவனூர் நாசமாக நம்பவல்ல நம்பிநம் பெருமான். ... (2-2-1)

122. தையலாள்மேல்காதல்செய்த தானவன் வாளரக்கன் பொய்யிலாத பொன்முடிகளொன்பதோடொன்று மன்று செய்த வெம்போர் தன்னிலங்கோர் செஞ்சரத்தா லுருள எய்த வெந்தையெம்பெருமான். ... (2-2-2)

123. முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து அரக்கன் மன்னூர் தன்னை வாளியினால் மாளமுனிந்தான். ... (2-2-3)

124. சிற்றவை பணியால் முடி துறந்தான். ... (2-3-1)

125. பரதனும் தம்பி சத்துருக்கனனும் இலக்குமனோடு மைதிலியும் இரவு நன் பகலும் துதி செய்ய நின்ற இராவணாந்தகன். ... (2-3-7)

126. மாலும் கடலார மலைக்குவடிட்டு அணைகட்டி வரம்புருவ மதிசேர் கோலமதிளாய இலங்கை கெடப் படைதொட்டு ஒருகாலமரிலதிரக் காலமிது வென்று அயன் வாளியினால் கதிர் நீண் முடிபத்துமறுத்தமரும் நீலமுகில் வண்ணன். ... (2-4-5)

127. கிளர் பொறிய மறிதிரிய அதனின் பின்னே படர்ந்தான். ... (2-5-6)

128.. தென்னிலங்கை யரக்கர் வேந்தை விலங்குண்ண வலங்கை வாய்ச் சரங்களாண்டான். ... (2-5-9)

129. விண்டாரை வென்று ஆவி விலங்குண்ண மெல்லியலார் கொண்டாடும் மல்லகலம் அழலேற வெஞ்சமத்துக்கண்டார். ... (2-6-4)

130. தடங்கடல் நுடங்கெயிலிலங்கை வன்குடி மடங்க வாளமர் தொலைத்தான். ... (2-7 6)

131. குடைத்திறல் மன்னவனு யொருகால் குரங்கைப்படையா மலையால் கடலை யடைத்தவனெந்தைபிரான். ... (2-9-8)

132. தாங்கரும் போர் மாலிபடப் பறவையூர்ந்து தராதலத்தோர் குறை முடித்த தன்மையான். ... (2-10-4)

133. கறைவளர் வேல் கரன் முதலாக் கவந்தன் வாலி கணையொன்றினால் மடிய இலங்கை தன்னுள் பிறையெயிற்று வாளரக்கர் சேனையெல்லாம் பெருந்தகையோடுடன் துணித்த பெம்மான். ... (2-10-5)

134. கூனுலாவிய மடந்தை தன் கொடுஞ்சொலின் திறத்து இளங்கொடியோடும் கானுலாவிய கருமுகில் திருநிறத்தவன். ... (3-1-6)

216. இராவணற்குக் காலன். ... (10-3-3)

135. மின்னினுண்ணிடை மடக்கொடி காரணம் விலங்கலின் மிசையிலங்கை மன்னன் நீண்முடி பொடி செய்த மைந்தன். ... (3-1-7)

136. நெய் வாயழலம்பு துரந்து முந்நீர் துணியப் பணி கொண்டணியார்ந்து இலங்கு மையார் மணிவண்ணன். ... (3-2-6)

137. பைங்கண் விறல் செம்முகத்து வாலிமாளப் படர்வனத்துக் கவந்த னொடும் படையார் திண்கை வெங்கண் விறல் விராதனுக விற்குனித்த விண்ணவர் கோன். ... (3-4-6)

138. பொருவில் வலம்புரி யரக்கன் முடிகள் பத்தும் புற்று மறிந்தன போலப் புவிமேல் சிந்தச் செருவில் வலம்புரி சிலைக்கை மலைத்தோள் வேந்தன். ... (3-4-7)

139. மரமெய்த மாமுனிவன். ... (3-5-5)

140. அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை வெஞ்சின மூக்கரிந்த விறலோன். ... (3-7-3)

141. சிறையாருவணப் புள்ளொன்றேறியன்று திசைநான்கு நான்கு மிரியச் செருவில் கறையார் நெடுவே லரக்கர் மடியக் கடல் சூழிலங்கை கடந்தான். ... (3-8-4)

142. கலையிலங்கு மகலல்கு லரக்கர் குலக் கொடியைக் காதொடு மூக்குடனரியக் கதறியவளோடித் தலையில் அங்கை வைத்து மலையிலங்கை புகச்செய்த தடந்தோளன். ... (3-9-4)

143. மின்னனைய நுண்மருங்குல் மெல்லியற்கா இலங்கை வேந்தன் முடியொருபதும் தோளிருபதும் போயுதிரத் தன்னிகரில் சிலை வளைத் தன்றிலங்கை பொடி செய்த தடந்தோளன். ... (3-9-5)

144. வாள் நெடுங்கண் மலர்க்கூந்தல் மைதிலிக்கா இலங்கை மன்னன் முடியொருபதும் தோளிருபதும் போயுதிரத் தாள்நெடுந்திண் சிலைவளைத்த தயரதன் சேய். ... (3-10-6)

145. வாராரு மிளங்கொங்கை மைதிலியை மணம் புணர்வான் காரார் திண் சிலையிறுத்த தனிக்காளை. ... (4-1-8)

146. கம்பமா கடலடைத் திலங்கைக்குமன் கதிர்முடியவை பத்து மம்பினலறுத்து அரசவன் தம்பிக் களித்தவன். ... (4-2-1)

147. திமனத்தரக்கர் திறலழித்தவனே யென்று சென்றடைந்தவர் தமக்குத் தாய் மனத் திரங்கி யருளினைக் கொடுக்கும் தயரதன் மதலை. ... (4-3-5)

148. மல்லை மாமுந்நீரதர்பட, மலையாலணை செய்து மகிழ்ந்தவன். கல்லின் மீதியன்ற கடிமதிளிலங்கை கலங்க ஓர் வாளி தொட்டான். ... (4-3-6)

149. தான்போலு மென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருப்பா னரக்கர் தங்கள்கோன் போலு மென்றெழுந்தான் குன்றமன்ன இருபது தோளுடன் துணித்த வொருவன். ... (4-4-6)

150. இலங்கை வவ்விய விடும்பை தீரக் கடுங்கணை துரந்த வெந்தை. ... (4-5-2)

151. கருமகளிலங்கையாட்டி பிலங்கொள் வாய் திறந்து தன்மேல் வருமவள் செவியும் மூக்கும் வாளினல் தடிந்த வெந்தை. ... (4-5-5)

152. உருத்தெழு வாலி மார்வி லொருகணை யுருவ வோட்டிக் கருத்துடைத்தம்பிக் கின்பக் கதிர் முடியரசளித்தான். ... (4-6-3)

153. முனை முகத்தரக்கன் மாள முடிகள் பத்தறுத்து வீழ்த்து ஆங்கனையவற் கிளைய வற்கே யரசளித்தருளினான். ... (4-6-4)

154. கல்லால் கடலையணை கட்டி யுகந்தான். ... (4-7-6)

155. மல்லை முந்நீர் தட்டிலங்கை கட்டழித்த மாயன். ... (4-8-4)

156. அரக்கராவி மாள வன்று ஆழ்கடல் சூழிலங்கை செற்ற குரக்கரசன்; கோலவில்லி. ... (4-8-5)

157. அலைகடலடைத்திட்டு அரக்கர் தஞ்சிரங்களையுருட்டினான். ... (4-10-6)

158. காற்றிடைப் பூளை கரந்தன வரந்தையுறக் கடலரக்கர் தம் சேனை கூற்றிடைச் செல்லக் கொடுங்கணை துரந்த கோல வில்லி ராமன். ... (4-10-6)

159. மேவா வரக்கர் தென்னிலங்கை வேந்தன் வீயச் சரந்துரந்தான். ... (5-1-9)

160. விறல் வாளரக்கர் தலைவன்றன் வற்பார்திரள் தோள் ஐந்நான்கும் துணித்த வல்வில் ராமன். ... (5-1-4)

161. ஆறினோடொரு நான்குடை நெடுமுடியரக்கன்றன் சிரமெல்லாம் வேறு வேறுக வில்லது வளைத்தவன். ... (5-3-7)

162. விளைத்த வெம்போர்விறல் வாளரக்கன் நகர் பாழ்பட வளைத்த வல்வில் தடக்கையவன். ... (5-4-4)

163. வம்புலாங் கூந்தல் மண்டோதரி காதலன் வான்புக அம்பு தன்னால் முனிந்த அழகன். ... (5-4-5)

164. மராமரமேழெய்த வென்றிச்சிலையாளன். ... (5-5-2)

165. சுரிகுழல் கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசை யரக்கனெரி விழித்திலங்கு மணிமுடி பொடி செய்து இலங்கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி வரிசிலை வளைய வடுசரந் துரந்து மறிகடல் நெறிபட மலையால் அரிகுலம் பணி கொண்டலைகடலடைத்தான். ... (5-7-7)

166. இலங்கை மலங்க வன்றடு சரந்துரந்தான். ... (5-7-8)

167. ஏழையேதலன் கீழ்மகனென்னாதிரங்கி மற்றவற்கின்னருள் சுரந்து மாழைமான் மட நோக்கியுன் தோழி உம்பி யெம்பியென்று உகந்து தோழன் நீயெனக்கிங் கொழி யென்றான். ... (5-8-1)

168. வாதமாமகன் மற்கடம் விலங்கு மற்றோர் சாதியென்றொழியாது உகந்து காதலாதரம் கடலினும் பெருகச் செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறென்று கோதில் வாய்மையினாயொடு முடனே யுண்பன் நானென்றான். ... (5-8-2)

169. விலங்கலால் கடலடைத்து விளங்கிழை பொருட்டு வில்லாலிலங்கை மாநகர்க்கிறைவன் இருபது புயம் துணித்தான். ... (5.9-6)

170. பிறையினொளி யெயிறிலக முறுகியெதிர்பொருதுமென வந்த வசுரர் இறைகள்வை நெறு நெறென வெறியவவர் வயிறழலநின்ற பெருமான். ... (5-10-4)

171. மூளவெரி சிந்திமுனி வெய்தியமர் செய்து மென வந்த வசுரர் தோளுமவர் தாளும் முடியோடு பொடியாக நொடியாமளவெய்தான். ... (5-10-5)

172. தம்பியொடு தாமொருவர் தன் துணைவி காதல் துணையாக முனநாள் வெம்பி யெரிகானக முலாவுமவர். ... (5-10-6)

173. வற்றா நீள் கடல் சூழிலங்கை யிராவணனைச் செற்றான். ... (6-3-5)

174. தொன்னீரிலங்கை மலங்க விலங்கெரி யூட்டினன். ... (6-4-6)

175. ஆனைப்புரவித் தேரொடு காலாளணி கொண்ட சேனைத்தொகையைச்சாடி யிலங்கை செற்றான். ... (6-5-3)

176. விண்ட நிசாசரரைத் தோளுந்தலையும் துணி வெய்தச் சுடு வெஞ்சிலை வாய்ச் சரந்துரந்தான். ... (6-7-1)

177. துள்ளா வருமான் விழ வாளிதுரந்தான். ... (6-7-3)

178. கல்லார் மதிள் சூழ் கடியிலங்கைக் காரரக்கன் வல்லாகங் கீள வரிவெஞ்சரந்துரந்த வில்லான்—செல்வ விபீடணற்கு வேறாக நல்லான். ... (6-8-5)

179. பழியாரும் விறலரக்கன் பருமுடிகளவை சிதற அழலாரும் சரந்துரந்தான். ... (6-9 2)

180. எறிஞரரணழியக் கடியாரிலங்கை கடந்த நம்பி. ... (6-10-1)

181. இலங்கைக்கோன் வல்லாளாகம் வில்லால் முனிந்த வெந்தை விபீடணற்கு நல்லான்... (6-10-4)

182. தென்னிலங்கை அடையாவரக்கர் வீயப் பொருது மேவிவெங்கூற்றம் நடையா வுண்ணக் கண்டான். ... (6-10-5)

183. கான வெண்கும் குரங்கும் முசுவும் படையா அடலரக்கர்மான மழித்து நின்ற வென்றியம்மான். ... (6-10-6)

184. வில்லேர் நுதல் வேல்நெடுங் கண்ணியுடன் கல்லார் கடுங்கானம் திரிந்த களிறு. ... (7-1-5)

185. சினவில் செங்கணரக்கருயிர் மாளச் செற்ற வில்லி—மரமேழெய்த மைந்தன். ... (7-3-1)

186. ஆழிசூழிலங்கை மலங்கச்சென்று சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணன். ... (7-3-4)

187. தழலேபுரை மின்செய் வாளரக்கன் நகர் பாழ்படச் சூழ்கடல் சிறை வைத்தான் ... (7-3 9)

188. பிதோடி வாளெயிறு மின்னிலக முன்விலகுமுருவினளைக் காதோடு கொடி மூக்கன்றுடனறுத்த கைத்தலத்தன். ... (7-4-3)

189. தேராளும் வாளரக்கன் தென்னிலங்கை வெஞ்சமத்துப் பொன்றி விழப் போராளும் சிலையதனால் பொருகணைகள் போக்குவித்தான். ... (7-4-4)

190. செம்பொன் மதிள் சூழ் தென்னிலங்கைக்கிறைவன் சிரங்கள் ஐயிரண்டும் உம்பர் வாளிக் கிலக்காக உதிர்த்தவுரவோன். ... (7-5-3)

191. அடையார் தென்னிலங்கை யழித்தான். ... (7-6-3)

192. பந்தணைந்த மெல்விரலாள் சீதைக்காகிப் பகலவன் மீதியங்காத விலங்கை வேந்தன் அந்தமில்திண் கரஞ்சிரங்கள் புரண்டு வீழ அடுகணையா லெய்துகந்த வம்மான். (7-8-7)

193. தார்மன்னு தாசரதி—வாளரக்கர் காலன். ... (8-4-7)

194. ஏழுமாமரம் துளைபடச் சிலை வளைத்திலங்கையை மலங்குவித்த ஆழியான். ... (8-5-5)

195. முரியும் வெண்டிரை முதுகயம் தீப்பட முழங்கழ லெரியம்பின் வரிகொள் வெஞ்சிலை வளைவித்த மைந்தன், ... (8-5-6)

196. கலங்கமாக்கடல் கடைந்தடைத் திலங்கையர் கோனது வரையாகம் மலங்க வெஞ்சமத் தடுசரந்துரந்த எம்மடிகள். ... (8-5-7)

197. துளங்கா வரக்கர் துளங்க முன் திண்டோள் நிமிரச் சிலை வளையச் சிறிதே முனிந்த திருமார்பன். ... (8-6-1)

198. பொருந்தா வரக்கர் வெஞ்சமத்துப் பொன்றவன்று புள்ளூர்ந்து பெருந்தோள் மாலி தலைபுரளப்பேர்ந்தவரக்கர் தென்னிலங்கையிருந்தார் தம்மையுடன் கொண்டு அங்கெழிலார் பிலத்துப் புக்கொளிப்பக் கருந்தாள் சிலைகைக் கொண்டான். ... (8-6-2)

199. வல்லியிடையாள் பொருட்டாக மதிள் நீரிலங்கையார் கோவை அல்லல் செய்து வெஞ்சமத்துள் ஆற்றல் மிகுந்த வாற்றலான் வல்லாளரக்கர் குலப்பாவை வாட முனிதன் வேள்வியைக் கல்விச் சிலையால் காத்தான். ... (8-6-3)

200. மல்லை முந்நீரதர்பட வரிவெஞ்சிலை கால் வளைவித்துக் கொல்லைவிலங்கு பணிசெய்யக் கொடியோனிலங்கை புகலுற்றுத் தொல்லை மரங்கள் புகப்பெய்து துவலை நிமிர்ந்து வானணவக் கல்லால் கடலையடைத்தான். ... (8-6-4)

201. சேம மதிள் சூழிலங்கைக்கோன் சிரமுங் கரமுந்துணித்தான். ... (8-6-5)

202. திருந்தாவரக்கர் தென்னிலங்கை செந்தியுண்ணச் சிவந்தான். ... (8-6-6)

203. அலை நீரிலங்கைத் தசக்கிரீவற் கிளையோற் கரசையருளி முன் கலைமாச்சிலையா லெய்தான். ... (8-6-7)

204. விண்டவர்பட மதிளிலங்கைமுன் னெரியெழக் கண்டவர். ... (8-7-5)

205. வையமெல்லா முடன்வணங்க வணங்கா மன்னனாய்த் தோன்றி வெய்ய சீற்றக் கடியிலங்கை குடி கொண்டோட வெஞ்சமத்துச் செய்த வெம்போர் நம்பரன் ... (8-8-7)

206. வானுளாரவரை வலிமையால் நலியும் மறிகட லிலங்கையார் கோனைப் பானு நேர்சரத்தால் பனங்கனி போலப் பருமுடியுதிர வில்வளைத்தோன். ... (9-1-7)

207. கலையுலாவல்குல் காரிகை திறத்துக் கடற்பெரும் படையொடுஞ்சென்று சிலையினா லிலங்கை தீயெழச் செற்றான். ... (9-1-10)

208. வில்லா லிலங்கை மலங்கச் சரந்துரந்த வல்லாளன். ... (9-4-5)

209. தென்னிலங்கை மலங்கச் செற்றவன். ... (9-5-10)

210. சிரமுனைந்து மைந்தும் சிந்தச் சென்று அரக்க னுரமுங் கரமுந் துணித்தவுரவோன். (9-6-4)

211. சிலையாலிலங்கை செற்றான். ... (9-6-10)

212. சுடுசரமடுசிலைத்துரந்துநீர்மையிலாத தாடகைமாள நினைந்தவர். ... (9-8-4)

213. வணங்கலி லரக்கன் செருக்களத் தவிய மணிமுடி யொருபதும் புரள அணங்கெழுந் தவன்றன் கவந்தம் நின்றாட அமர் செய்தவடிகள். ... (9-8-5)

214. காவலனிலங்கைக்கிறை கலங்கச் சரம் செலவுய்த்து மற்றவன் ஏவலந்தவிர்த்தான். ... (9-10-6)

215. அங்கு வானவர்க் காகுலந்தீர அணியிலங்கை யழித்தவன், ... (10-2-10)

217. மணங்கள் நாறும் வார்குழலார் மாதர்களாதரத்தைப் புணர்ந்த சிந்தைப் புன்மை யாளன் பொன்றவரிசிலையால் கணங்களுண்ண வாளியாண்ட காவலன். ...

218. கல்லின் முந்நீர் மாற்றிவந்து காவல் கடந்துஇலங்கை அல்லல்செய்தான். ... (10-4-4)

219. கவளயானைப் பாய்புரவித் தேரோடரக்கரெல்லாம் துவளவென்ற வென்றியாளன் தவளமாட நீடயோத்திக் காவலன்றன் சிறுவன். ... (10-3-8)

220. ஏடொத்தேந்தும் நீளிலைவே லிராவணனு ரோடிப் போகநின்றார். ... (10-3-9)

221. தெளியா வரக்கர் திறல்போயவிய மிடைத்திட்டெழுந்த குரங்கைப்படையா விலங்கல் புகப்பாய்ச்சி விம்மக் கடலை யடைத்திட்டவன். ... (10-6-7)

222. நெறித்திட்ட மென்கூழை நன்னேரிழையோடுடனாய வில்லென்ன வல்லேயதனை இறுத்திட்டவளின்ப மன்போடணைந்திட்டு இளங்கொற்றவனாய்த் துளங்காத முந்நீர் செறித்திட்டிலங்கை மலங்கவரக்கன் செழுநீண்முடி தோளொடு தாள் துணிய வறுத்திட்டவன். ... (10-6-8)

223. வரிந்திட்டவில்லால் மரமேழுமெய்து மலைபோலுருவத் தொரிராக்கதி மூக்கரிந்திட் டவன். ... (10-6-9)

224. இலங்கை ஒள்ளெரிமண்டி யுண்ணப்பணித்த ஊக்கமுடையான். ... (10-9-1)

225. அரக்கியராகம் புல்லென்னவில்லால் அணிமதிளிலங்கையார் கோனைச் செருக்கழித்தமரர் பணியமுன்னின்ற சேவகன். ... (10-9-6)

226. பெருந்தகைக்கிரங்கி வாலியைமுனிந்த பெருமையான். ... (10-9-8)

227. அரக்கரை வென்ற வில்லியார். ... (11-1-1)

228. சென்று வார் சிலைவளைத்திலங்கையை வென்ற வில்லியார். ... (11-1-6)

229. பொருந்து மாமரமேழுமெய்த புனிதனார். ... (11-2-4)

230. இலைமலி பள்ளியெய்தி யிதுமாயமென்ன இனமாய மான்பினெழில்சேர் அலைமலி வேற்கணாளையகல்விப்பதற்கோருருவாய மானையமையாக் கொலைமலி வெய்து வித்த கொடியோனிலங்கை பொடியாக வென்றியமருள் சிலைமலிசெஞ்சரங்கள் செலவுய்த்த நங்கள் திருமால். ... (11-4-7)

231. கொடியோனிலங்கை பொடியாச் சிலைகெழு செஞ்சரங்கள் செலவுய்த்த நங்கள் திருமால். ... (11-4-10)

232. மானமரு மென்னோக்கி வைதேவி யின்துணையாக் கானமரும் கல்லதர் போய்க் காடுறைந்தான். ... (11-5-1)

திருக்குறுந்தாண்டகம்

233. கடிமதிளிலங்கை செற்றவேறு. ... (2)

234. முன்பொலா விராவணன்றன் முதுமதிளிலங்கை வேவித்து அன்பினாலனுமன் வந்தாங் கடியிணை பணியநின்றான். ... (15)

235. மாயமான் மாயச்செற்றான். ... (16)

திருநெடுந்தாண்டகம்

236. வில்லிறுத்து மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தான். ... (13)

237. வென்றசுரர் குலங்களைந்த வேந்தன். ... (16)

238. தேராளும் வாளரக்கன் செல்வம்மாளத் தென்னிலங்கைமுன் மலங்கச் செந்தீயொல் கிப் போராளன். ... (20)

239. தென்னிலங்கை யரண்சிதறியவுணன் மாளச்சென்றான். ... (28)

240. அலைகடலைக் கடைந்தடைத்த வம்மான் குன்றாதவலியரக்கர்கோனை மாளக் கொடுஞ் சிலைவாய்ச் சரந்துரந்து குலங்களைந்து வென்றான். ... (29)

(மூன்றாவதாயிரம்) இயற்பா
முதல் திருவந்தாதி

241. சிலையால் மராமரமேழ் செற்றான். ... (27)

242. பூமேய மாதவத்தோன்தாள் பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியைப் பாத மத்தாலெண் ணினான். ... (45)

243. நுடங்கிடையை முன்னிலங்கை வைத்தான் முரணழிய முன்னொரு நாள் தன் விலங்கை வைத்தான். ... (59)

244. மேலொரு நாள் மான்மாய வெய்தான். ... (82)

இரண்டாந் திருவந்தாதி

245. சிதையை மான்பின் போய் அன்று பிரிந்தான். ... (15)

246. இலங்கைமேல் செவ்வேதன் சீற்றத்தால் சென்று இராவணனைக் கொன்றான். ... (25)

247. தென்னிலங்கை நீறாகவெய்தழித்தான். ... (29)

248. அன்று காரோதம் அடைத்தான். ... (30)

249. தோளிரண்டெட்டேழு மூன்றும் முடியனைத்தும் தாளிரண்டும்வீழச் சரந்துரந்தான்... (43)

மூன்றாந் திருவந்தாதி

250. இலங்காபுர மெய்தெரித்தான். ... (51)

251. எய்தான் மராமரமேழு மிராமனாய், எய்தானம் மான் மறியை ஏந்திழைக்காய், தென் னிலங்கைக் கோன்வீழ வெய்தான். ... (52)

252. வாளரக்கனேய்ந்த முடிப்போது மூன்றே முன்றெண்ணினான். ... (77)

நான்முகன் திருவந்தாதி

253. ஈசனை வென்ற சிலைகொண்ட செங்கண்மால் சேராக் குலைகொண்ட வீரைந்தலையா னிலங்கையை யீடழித்த கூரம்பன். ... (8)

254. தன் தாரிராவணனை ஊனொடுங்க வெய்தான். ... (28)

255. மிகப்புருவமொன்றுக்கொன்றோசனையான்வீழ ஒரு கணையெய்தான். ... (29)

256. தண்டவரக்கன் தலை தாளால் பண்டெண்ணிப் போங்குமரன். ... (44)

257. கல்லாதவரிலங்கை கட்டழித்த காகுத்தன். ... (53)

258. தடங்கடலைக் கற்கொண்டு தூர்த்த கடல் வண்ணன் ... (77)

259. கழிசினத்த வல்லாளன் வானரக்கோன் வாலி மதனழித்த வில்லாளன். ... (85)

திருவிருத்தம்

260. இலங்கைக் குழா நெடுமாட மிடித்தபிரானர். ... (36)

261. தென்பாலிலங்கை வெங்களஞ் செய்த நம் விண்ணோர் பிரானர், ... (77)

262. பேணலமில்லா வரக்கர் முந்நீர பெரும்பதிவாய் நீணகர் நீளெரி வைத்தருளாயென்று விண்ணோர் தாணிலந்தோய்ந்து தொழுமூர்த்தி. ... (92)

பெரிய திருவந்தாதி

263. சூழ்ந்தெங்கும் வாள்வரைகள் போலரக்கன் வன்தலைகள்தாமிடியத் தாள் வரைவில்லேந்தினர். ... (17)

264. அன்றுதிருச் செய்யநேமியான் தியரக்கி மூக்கும் பருச்செவியுமீர்ந்தபரன். ... (63)

265. மரமேழுன்றெய்தான். ... (64)

266. சுட்டாய நேமியான் தொல்லரக்கனின்னுயிரை மாட்டேதுயரிழைத்த மாயவன். ... (66)

267. கணை நாணில் ஓவாத் தொழிற் சார்ங்கன், ... (78)

திருவெழுகூற்றிருக்கை

268. ஒருமுறை இருசுடர் மீதினிலியங்கா மும்மதிளிலங்கை இருகால் வளைய ஒருசிலை யொன்றிய விரெயிற்றழல்வாய் வாளியிலட்டான். ...

சிறிய திருமடல்

269. இலங்கை பொடி பொடியா வீழ்த்தவன். ...

270. தன் சீதைக்கு நேராவனென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தாளைக் கூரார்ந்த வாளால் கொடிமூக்குங் காதிரண்டும் ஈராவிடுத்தவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகம்சேரா வகையே சிலை குனித்தான். செந்துவர்வாய் வாரார் வனமுலையாள் வைதேவி காரணமா ஏரார்தடந்தோளிராவணனை ஈரைந்து சீரார் சிரமறுத்துச் செற்றுகந்த செங்கண்மால். ...

பெரிய திருமடல்

271. போர்வேந்தன் தன்னுடையதாதை பணியாலரசொழிந்து பொன்னகரம் பின்னே புலம்ப வலங்கொண்டு மன்னும் வளநாடு கைவிட்டுக் கொன்னவிலும் வெங்கானத்தூடு கொடுங்கதிரோன் துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரல் மேல் பஞ்சடியால் வைதேவியென்றுரைக்குமன்ன நடைய வணங்குடன் நடந்த மன்னனிராமன். ...

272. வண்ணம் போலன்ன கடலை மலையிட்டணைகட்டி மன்னனிராவணனை மாமண்டு வெஞ்சமத்துப் பொன்முடிகள் பத்தும் புரளச் சரந்துரந்து தென்னுலக மேற்றுவித்த சேவகன். ...

273. தென்னிலங்கை யாட்டி யரக்கர் குலப்பாவை மன்னனிராவணன்றன் நல்தங்கை வாளெயிற்றுத் துன்னு சுடுசினத்துச் சூர்ப்பணகாச் சோர்வெய்திப் பொன் னிறங் கொண்டு புலர்ந்தெழுந்த காமத்தால் தன்னை நயந்தாளைத் தான் முனிந்து மூக்கரிந்தான், வாய்த்த மலைபோலும் தன்னிகரொன்றில்லாத தாடகையை மாமுனிக்காத் தென்னுலக மேற்றுவித்த திண்டிறலோன். ...

நான்காவதாயிரமாகிய திருவாய்மொழி

274. கூனே சிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தான். ... (1-5-5)

275. சினையேய் தழைய மராமரங்களேழு மெய்த சிரீதரன். ... (1-5-6)

276. நீள்கடல் சூழிலங்கைக் கோன்தோள்கள் தலை துணிசெய்தான். ... (1-6-7)

277. மராமர மெய்த மாயவன். ... (1-7-6)

278. தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினன். ... (2-1-3)

279. அரக்கியை மூக்கீர்ந்தான். ... (2-3-6)

280. குழாங்கொள் பேரரக்கன் குலம் வீயமுனிந்தவன். ... (2-3-11)

281. அரக்கனிலங்கை செற்றான். இலங்கை செற்றவன். ...(2-4-3, 2-4-4)

282. கிளர்வாழ்வை வேவ விலங்கை செற்றான், ... (2-4-10)

283. தேம்பணைய சோலை மராமரமேழெய்தான். ... (2-5-7)

284. பாறிப் பாறியசுரர்தம் பல்குழாங்கள் நீறெழப் பாய்பறவை யொன்றேறி வீற்றிருந்தான். ... (2-6-8)

285. இலங்கை செற்றான்; மராமரம் பைந்தாளேழுருவ ஒருவாளி கோத்த வில்லான். ... (2-6-9)

286. இலங்கையரக்கர் குலம் முருடு தீர்த்த பிரான். ... (2-7-10)

287. ஏர் கொளிலங்கை நீறே செய்த நெடுஞ்சுடர்ச் சோதி. ... (2-9-10)

288. தென்னிலங்கை யெரியெழச் செற்ற வில்லி, ... (3-6-2)

289. தயரதற்கு மகன். ... (3-6-8)

290. தண்ணிலங்கைக்கிறையைச் செற்ற நஞ்சன். ... (3-8-2)

291. சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச் சங்கொடு சக்கரம் வில் ஒண்மையுடைய வுலக்கை ஒள்வாள் தண்டு கொண்டு புள்ளூர்ந்து உலகில் வன்மையுடைய வரக்கரசுரரை மாளப்படை பொருத நன்மையுடையவன். ... (3-10-1)

292. கொம்புபோல் சீதை பொருட்டிலங்கை நகர் அம்பெரியுய்த்தவர். ... (4-2-8)

293. மதிளிலங்கைக் கோவை வீயச் சிலை குனித்தான். ... (4-3-1)

294. கிடந்து நின்றும் கொண்ட கோலத்தொடு வீற்றிருந்து மணங்கூடியும் கண்ட வாற்றால் தனதேயுலகென நின்றான். ... (4-5-10)

295. குலங்குலமாவசுரர்களை நீருகும்படியாக நிருமித்துப் படை தொட்ட மாறாளன். ... (4-8-1)

296. தளிர் நிறத்தால் குறைவில்லாத் தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள் காரணமாக் கிளரரக்கன் நகரெரித்த களிமலர்த் துழாயலங்கல் கமழ் முடியன்... (4-8-5)

297. காயுங் கடுஞ்சிலைக் காகுத்தன். ... (5-4-3)

298. கொடியானிலங்கை செற்றான். ... (5-6-9)

299. இலங்கை செற்ற வம்மான். ... (5-7-3)

300. மாறில் போரரக்கன் மதிள்நீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு சேவகனார். ... (6-1-10)

301. மன்னுடையிலங்கை யரண்காய்ந்த மாயவன். ... (6-2-1)

302. காண்பெருந் தோற்றத்துக் காகுத்த நம்பி. ... (6-6-9)

303. ஆவா வென்னாதுலகத்தை யலைக்குமசுரர் வாணாள்மேல் தீவாய் வாளிமழை பொழிந்த சிலையன். ... (6-10-4)

304. புணராநின்ற மரமேழன்றெய்த வொருவில் வலவன். ... (6-10-5)

305. அடலாழி யேந்தி யசுரர்வன்குலம் வேர் மருங்கறுத்தான். ... (7-1-5)

306. காகுத்தன். ... (7-2-3)

307. பேரெயில் சூழ்கடல் தென்னிலங்கை செற்ற பிரான். ... (7-3-7)

308. மாறுநிரைத் திரைக்கும் சரங்கள் இன்நூறு பிணம்மலைபோல் புரளக் கடலாறு மடுத்து உதிரப் புனலா நீறுபட இலங்கை செற்றவப்பன். ... (7-4-7)

309. புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த்த விராமபிரான். ... (7-5-1)

310. நாட்டைநலியு மரக்கரை நாடித்தடிந்திட்டு நாட்டை யளித்து உய்யச்செய்தான். ... (7-5-2)

311. ஆளியைக்காண் பரியாய் அரிகாண் நரியாய் அரக்கரூளையிட்டன்றிலங்கை கடந்து பிலம்புக் கொளிப்ப மீளியம்புள்ளைக்கடாய் விறல்மாலியைக் கொன்று பின்னும் ஆளுயர் குன்றங்கள் செய்தடர்த்தான். ... (7-6-8)

312. ஆண்டிறல் மீளிமொய்ம்பினரக்கன் குலத்தைத் தடிந்து மீண்டுமவன் தம்பிக்கே விரிநீரிலங்கையருளி ஆண்டுதன் சோதிபுக்க வமரரரியேறு. ... (7-6-9)

313. அமரது பண்ணி யகலிடம் புடைசூழடுபடையவித்த வம்மான். ...

314. செருக்கடுத்தன்று திகைத்த வரக்கரை யுருக்கெட வாளி பொழிந்தவொருவன். ... (8-6-2)

315. புகழும்பொருபடையேந்திப் போர்புக்கசுரரைப் பொன்றுவித்தான். ... (8-9-3)

316. கணையொன்றாலே யேழ் மரமுமெய்த வெங்கார்முகில். ... (9-1-2)

317. காய்சினப் பறவை யூர்ந்து பொன்மலையின் மீமிசைக் கார்முகில்போல் மாசின மாலி மாலி மானென்றங்கவர்படக் கனன்று முன்னின்ற காய்சின வேந்து. ... (9-2-6)

318. கூற்றமாயசுரர் குலமுதலரிந்த கொடுவினைப் படைகள் வல்லான். ... (9-2-9)

319. என்னாருயிர்க்காகுத்தன். ... (9-5-6)

320. பெயர்களாயிரமுடைய வல்லரக்கர் புக்கழுந்தத் தயரதன் பெற்ற மரகத மணித்தடம். (10-1-8)

இராமன் பாமாலை முற்றிற்று.

ஆழ்வார்கள் புகழ்ந்த கண்ணன்.

பெரியாழ்வார்

1. மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணன், (திருப்பல்லாண்டு) ... (1)
2. மாயப் பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதி பாயச் சுழற்றிய ஆழிவல்லான். ... (7)
3. திருமதுரையுட் சிலைகுனித்தைந்தலையபைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவன். ... (10)
4. வண்ணமாடங்கள் சூழ் திருக்கோட்டியூர்க் கண்ணன் (பெரியாழ்வார் திருமொழி) ... (1-1-1)
5. சீருடைப் பிள்ளை, திருவோணத்தான். ... (1-1-3)
6. ஆயர் புத்திரனல்லாத அருந்தெய்வம், பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன், மாயன். (1-1-7)
7. மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தன். ... (1-1-8)
8. கோதைக்குழலாள் அசோதைக்குப் போத்தந்த பேதைக் குழவி. ... (1-2-1)
9. பணைத்தோளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொங்கை அணைத்தார வுண்டு கிடந்த பிள்ளை. (1-2-3)
10. உழந்தாள் நறுநெய் ஓரோதடாவுண்ண இழந்தாள் எரிவினால் ஈர்த்தெழில் மத்தின் பழந்தாம்பாலோச்சப் பயத்தால் தவழ்ந்தான். ... (1-2-4)
11. பிறங்கிய பேய்ச்சி முலை சுவைத்துண்டிட்டு உறங்குவான் போலே கிடந்த பிள்ளை. (1-2-5)
12. மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடைச் சித்தம் பிரியாத தேவகிதன் வயிற்றில் அத்தத்தின் பத்தாநாள் தோன்றிய வச்சுதன். ... (1-2-6)
13. இருங்கைம் மதகளிறீர்க்கின்றவனைப் பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன். ... (1-2-7)
14. வந்த மதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து தந்தக் களிறுபோல் தானே விளையாடும் நந்தன் மதலை. ... (1-2-8)
15. பெருமா வுரலில் பிணிப்புண்டிருந்து அங்கிருமாமருதமிறுத்த பிள்ளை. ... (1-2-10)
16. நாள்களோர் நாலைந்து திங்களளவிலே தாளை நிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய் வாள் கொள் வளை யெயிற்றுருயிர் வவ்வினான். ... (1-2-11)
17. மைத்தடங் கண்ணி அசோதை வளர்க்கின்ற செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப் பிள்ளை. (1-2-12)
18. வண்டமர் பூங்குழல் ஆய்ச்சி மகனாகக்கொண்டு வளர்க்கின்ற கோவலக் குட்டன். ... (1-2-13)
19. நோக்கியசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால் நாக்கு வழித்து நீராட்டும் நம்பி. ... (1-2-15)
20. வசுதேவர் தம்மகனாய் வந்து திண்கொளசுரரைத் தேய வளர்ந்தவன். ... (1-2-16)
21. திருவின் வடிவொக்கும் தேவகி பெற்ற உருவு கரிய ஒளிமணி வண்ணன், ... (1-2-17)
22. மண்ணும் மலையும் கடலுமுலகேழு முண்ணுந் திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளை. ... (1-2-18)

23. முற்றிலும் தூதையும் முன் கைமேல் பூவையும் சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப் பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன். ... (1-2-19)

24. அழகிய பைம்பொன்னின் கோல் அங்கைக்கொண்டு கழல்கள் சதங்கை கலந்தெங்குமார்ப்ப மழகன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான். ... (1-2-20)

25. வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட அஞ்சன வண்ணன். ... (1-3-10)

26. தன்முகத்துச் சுட்டி தூங்கத்தூங்கத் தவழ்ந்துபோய்ப் பொன்முகக் கிண்கிணி யார்ப்பப் புழுதியளைந்தவன். ... (1-4-1)

27. தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய பேழை வயிற்றெம்பிரான். ... (1-4-9)

28. மைத்தடங் கண்ணியசோதை தன் மகன். ... (1-4-10)

29. மேலை யமரர்பதி மிக்கு வெகுண்டுவரக் காளநன்மேகமவை கல்லொடு கார்பொழியக் கருதி வரைக்குடையாக் காலிகள் காப்பவன். .... (1-5-2)

30. வானவர் தம் மகிழ வன்சகடமுருள வஞ்சமுலைப்பேயின் நஞ்சமது உண்டவன். ... (1-5-4)

31. கானக வல்விளவின் காயுதிரக்கருதிக் கன்றது கொண்டெறியும் கருநிறக் கன்று. ... (1-5-4)

32. தேனுகனும் முரனும் திண்திறல் வெந்நரகன் என்பவர்தாம் மடியச் செருவதிரச் செல்லுமானை. ... (1-5-4)

33. மத்தளவும் தயிரும் வார்குழல் நன்மடவார் வைத்தன நெய் களவால் வாரி விழுங்கி ஒருங்கொத்த இணைமருத முன்னிய வந்தவரை ஊருகரத்தினொடு முந்திய வெந்திறலோன். ... (1-5-5)

34. கானகமாமடுவில் காளியனுச்சியிலே தூய நடம் பயிலும் சுந்தரன். ... (1-5-6)

35. துங்கமதக்கரியின் கொம்பு பறித்தவன். ...

36. ஆய மறிந்து பொருவானெதிர்வந்த மல்லை அந்தரமின்றி யழித்தாடிய தாளிணையான்.

37. நப்பினை தன்திறமா நல்விடையேழவிய நல்ல திறலுடைய நாதன். ... (1-5-7)

38. தப்பின பிள்ளைகளைத் தனமிகு சோதிபுகத் தனியொருதேர் கடவித் தாயொடு கூட்டியவப்பன். ... (1)

39. சட்டித்தயிரும் தடாவினில் வெண்ணெயுமுண் பட்டிக் கன்று. ... (1-6-5)

40. மன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று தேருய்த்தவன். ... (1-6-6)

41. புகழ்ப்பலதேவனென்னும் தன்னம்பியோடப் பின்கூடச் செல்வான். ... (1-7-5)

42. மக்களுலகினில் பெய்தறியா மணிக்குழவி யுருவின் தக்கமாமணி வண்ணன் வாசுதேவன். ... (1-7-8)

43. பஞ்சவர் தூதனாய்ப் பாரதங்கை செய்தவன். ...

44. நஞ்சுமிழ் நாகங்கிடந்த நற்பொய்கை புக்கு அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள் செய்த அஞ்சன வண்ணன். ... (1-8-3)

45. நாறிய சாந்தம் நமக்கிறை நல்கென்னத் தேறியவளும் திருவுடம்பிற் பூச ஊறிய கூனினை யுள்ளேயொடுங்க ஏறவுருவினான். ... (1-8-4)

46. கழல் மன்னர் சூழக் கதிர்போல் விளங்கி எழலுற்றுமீண்டே யிருந்துன்னை நோக்குஞ் சுழலைப்பெரிதுடைத் துச்சோதனனை யழல விழித்தான். ... (1-8-5)

47. பூமிப் பொறை தீர்ப்பான் தேரொக்க வூர்ந்தான், காரொக்கு மேனிக் கரும் பெருங் கண்ணன். ... (1-8-6)

48. தரணியில் வேந்தர்களுட்க விசயன் மணித்திண்டேரூர்ந்தவன். ... (1-9-4)

49. பொத்தவுரலைக் கவிழ்த்து அதன்மேலேறித் தித்தித்த பாலுந் தடாவினில் வெண்ணெயும் மெத்தத் திரு வயிறார விழுங்கிய வத்தன். ... (1 9-7)

50. மூத்தவை காண முதுமணற் குன்றேறிக் கூத்துவந்தாடிக் குழலாலிசைபாடி வாய்த்த மறையோர் வணங்க இமையவரேத்த நின்றவெம்பிரான். ... (1-9-8)

51. கற்பகக்காவு கருதிய காதலிக் கிப்பொழுதீவனென்றிந்திரன் காவினில் நிற்பனசெய்து நிலாத்திகழ் முற்றத்துளுய்த்தவன். ... (1-9-9)

52. மெச்சூது சங்கமிடத்தான் நல்வேய்ஊதி பொய்ச் சூதில் தோற்ற பொறையுடை மன்னர்க்காய்ப் பத்தூர் பெறுதன்று பாரதங் கைசெய்தவத்தூதன். ... (2-1-1)

53. மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர் குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் சிலை வளையத் திண்தேர்மேல் முன்னின்றான். ... (2-1-2)

54. காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன் தீயபணத்தில் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி வேயின் குழலூதி வித்தகனாய் நின்ற வாயன். ... (2-1-3)

55- இருட்டில் பிறந்துபோயேழை வல்லாயர் மருட்டைத் தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன்மாளப் புரட்டியவன். ...

56. அந்நாளாய்ச்சியர் பூம்பட்டுக்கொண்ட வரட்டன். ... (2-1-4)

57. நந்தன் மனைவி கடைதாம்பால் சோப்பூண்டு துள்ளித்துடிக்கத் துடிக்க வாப்புண்டான். ... (2-1-5)

58. துப்பமும் பாலும் தயிரும் விழுங்கிய வப்பன். ... (2-1-5)

59. அசோதை இளஞ்சிங்கம், கொத்தார் கருங்குழல் கோபாலகோளரி யத்தன். ... (2-1-7)

60. கஞ்சனை வஞ்சனையால் வலைப்படுத்தினான். ... (22-3)

61. இருமலைபோலெதிர்ந்த மல்லரிருவர் அங்கமெரி செய்தான். ... (2-2 8)

62. பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தன். ... (2-2-1)

63. மலையையெடுத்து மகிழ்ந்து கன்மாரிகாத்துப் பசு நிரை மேய்த்தான். ... (2-3-7)

64. ஏர்விடை செற்றிளங்கன்றெறிந்திட்ட இருடீகேசன். ... (2-3-10)

65. சகடமுதைத்திட்ட பற்பநாபன். ... (2-3-11)

66. முன்வஞ்சமகளைச் சாவப்பாலுண்டு சகடிறப் பாய்ந்திட்ட தாமோதரன். ... (2-3-12)

67. கஞ்சன் புணர்ப்பினில் வந்தகடிய சகடமுதைத்து வஞ்சகப் பேய்மகள் துஞ்ச வாய் முலைவைத்தபிரான். ... (4-4-2)

68. எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக் கண்ணைப் புரட்டி விழித்துக் கழைகண்டு செய்யும் பிரான். ... (2-4-5)

69. கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து பின்தொடர்ந் தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக் கொண்டாட்டினன். ... (2-4-7)

70. பேயின் முலையுண்டபிள்ளை, மாயச்சகடும் மருதுமிறுத்தவன். ... (2-5-2)

71. திண்ணக்கலத்துத் திரையுறிமேல் வைத்த வெண்ணெய் விழுங்கி விரையவுறங்கிடு மண்ணலமரர் பெருமான். ... (2-5-3)

72. பள்ளத்தில் மேயும் பறவையுருக்கொண்டு கள்ளவசுரன் வருவானைத் தான் கண்டு புள்ளிது வென்று பொதுக்கோ வாய்கீண்டிட்ட பிள்ளை. ... (2-5-4)

73. கற்றினம்மேய்த்துக் கனிக்கொரு கன்றினைப் பற்றியெறிந்த பரமன். ... (2-5-5)

74. கிழக்கிற் குடிமன்னர் கேடிலாதாரை யழிப்பான் நினைந்திட்டு அவ்வாழியதனால் விழிக்கு மளவிலே வேரறுத்தான். ... (2-5-6)

75. வேலிக்கோல் வெட்டி விளையாடு வில்லேந்தித் தாலிக் கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற் பூண்டு பீலித்தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டுக் காலிப்பின் போவான். ... (2-6-1)

76. கறுத்திட் டெதிர்நின்ற கஞ்சனைக் கொன்றான், பொறுத்திட் டெதிர்வந்த புள்ளின் வாய்கீண்டான், நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்னோடிச் சிறுக்கன்று மேய்ப்பான். (2-6-3)

77. ஒன்றே யுரைப்பான் ஒருசொல்லே சொல்லுவான். பாரதங் கை யெறிந்தான். ... (2-6-4)

78. பாரதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத் தேரொன்றை யூர்ந்தான். ... (2-6-4)

79. பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள் செய்த கோலப்பிரான். ... (2-6-6)

80. தேனிலினிய பிரான். ... (2-7-1)

81. மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம் மிடம்புக்குக் கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் காம்பு துகிலவை கீறி நிச்சலும் தீமைகள் செய்வான். ... (2-7-3)

82. புள்ளினை வாய் பிளந்திட்டான், பொருகரியின் கொம்பொசித்தான். ... (2-7-5)

83. கருதிய தீமைகள் செய்து கஞ்சனைக் கால்கொடு பாய்ந்தான், தெருவின்கண் தீமைகள் செய்து சிக்கென மல்லர்களோடு பொருது வருகின்றபொன். ... (2-7-6)

84. குடங்களெடுத்தேற விட்டுக் கூத்தாட வல்லகோ, மடங்கொள் மதிமுகத் தாரை மால் செய்யவல்ல மைந்தன். ... (2-7-7)

85. சீமாலிகனவனோடு தோழமைக் கொள்ளவும் வல்லான் சாமறவனை யெண்ணிச் சக்கரத்தால் தலை கொண்டான். ... (2-7-8)

86. கள்ளச் சகடும் மருதும் கலக்கழிய உதைசெய்த பிள்ளையரசு. ... (2-8-7)

87. கஞ்சன் கறுக்கொண்டு வஞ்சிப்பதற்கு விடுத்த கருநிறச் செம்மயிர்ப் பேயைப் பிடித்து முலையுண்ட பரமன். ...(2-8-6, 2-8-7)

88. கும்பக்களிறட்டகோ, கொடுங்கஞ்சன் நெஞ்சினில் கூற்று. ... (2-7-8)

89. வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடையிட்டு அதனோசை கேட்கும் கண்ணபிரான். ... (2-9-1)

90. வளைதுகில் கைக்கொண்டு காற்றிற் கூடியனுயோடி யகம்புக்கு மாற்றமும் தாரான். (2-10-1)

91. வண்டமர் பூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு விண்டோய் மரத்தான். ... (1-10-2)

92. தடம்படு தாமரைப் பொய்கை கலக்கி விடம்படு நாகத்தை வால்பற்றியீர்த்துப் படம்படு பைந்தலை மேலெழப் பாய்ந்திட்டு உடம்பையசைத்தான். ... (2-10-3)

93. தேனுகனாவி செகுத்துப் பனங்கனி தானெறிந்திட்ட தடம் பெருந் தோளினால் வானவர்கோன்விட வந்த மழைதடுத்து ஆனிரை காத்தான். ... (2-10-4)

94. ஆய்ச்சியர்சேரி அளைதயிர் பாலுண்டு பேர்த்தவர் கண்டுபிடிக்கப் பிடியுண்டு வேய்த் தடந்தோளினார் வெண்ணெய் கொள்மாட்டா தங்காப்புண்டிருந்தான். ... (2-10-5)

95. தள்ளித்தளர் நடையிட் டிளம்பிள்ளையாய் உள்ளத்தினுள்ளே அவளையுற நோக்கிக் கள்ளத்தினால் வந்த பேய்ச்சி முலையுயிர் துள்ளச் சுவைத்தான். ... (2-10-6)

96. தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வருவான் பொன்னேய் நெய்யோடு பாலமுதுண்டு ஒரு புள்ளுவன் பொய்யே தவழும் மின்னேர் நுண்ணிடை வஞ்ச மகள் கொங்கை துஞ்ச வாய்வைத்த பிரான். ... (3-1-1)

97. வன்பாரச்சகடமிறச்சாடி வடக்கிலகம்புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடையாளொரு கன்னியை வேற்றுருவஞ் செய்துவைத்த அன்பன். ... (3-1-2)

98. கும்மாயத்தொடு வெண்ணெய் விழுங்கிக் குடத்தயிர் சாய்த்துப் பருகிப் பொய்ம்மாய மருதான அசுரரைப் பொன்றுவித்தான். ... (3-1-3)

99. மையார் கண் மடவாய்ச்சியர் மக்களை மையன்மை செய்து அவர்பின் போய்க் கொய்யார் பூந்துகில் பற்றித் தனிநின்று குற்றம் பலபல செய்தான். ... (3-1-4)

100. முப்போதும் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெயினோடு தயிரும் விழுங்கிக் காப்பாலாயர்கள் காவிற் கொணர்ந்த கலத்தொடு சாய்த்துப் பருகி மெய்ப்பாலுண்டழு பிள்ளை கள்போல விம்மி விம்மி யழுகின்றவப்பன். ... (3-1-5

101. கரும்பார் நீள்வயல் காய்க்கதிர்ச் செந்நெலைக் கற்றாநிரை மண்டித் தின்ன விரும்பாக் கன்றொன்று கொண்டு விளங்கனி விழவெறிந்த பிரான். ... (3-1-6)

102. சுரும்பார் மென்குழல் கன்னியொருத்திக்குச் சூழ்வலை வைத்துத் திரியுமரம்பன். ... (3-1-6)

103. சுருட்டார் மென்குழல் கன்னியர் வந்து சுற்றுந்தொழ நின்ற சோதி. ... (3-1-7)

104. பிறர் மக்களை மையன்மை செய்து தோளாவிட்டவரோடு திளைத்துச் சொல்லப்படாதன செய்தான். ... (3-1-8)

105. காய்வார்க்கென்று முகப்பனவே செய்து கண்டார் கழறத்திரியு மாயன். ... (3-1-9)

106. தொத்தார் பூங்குழல் கன்னியொருத்தியைச் சோலைத் தடங்கொண்டு புக்கு முத்தார் கொங்கை புணர்ந்து இராநாழிகை மூவேழு சென்றபின் வந்தான். ... (3-1-10)

107. அஞ்சன வண்ணன், ஆயர் கோலக்கொழுந்து. ... (3-2-1)

108. பற்று மஞ்சள் பூசிப் பாவைமாரொடு பாடியில் சிற்றில் சிதைத்தெங்கும் தீமை செய்து திரிவான். ... (3-2-2)

109. நன்மணிமேகலை நங்கைமாரொடு நாள்தொறும் பொன் மணி மேனி புழுதியாடித் திரிவான். ... (3-2-3)

110. வண்ணக் கருங்குழல் மாதர்வந்தலர் தூற்றிடப் பண்ணிப்பல செய்து ஆய்ப்பாடி யெங்கும் திரிவான். ... (3-2-4)

111. அவ்வவ்விடம் புக்கு அவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கனுய்க் கொவ்வைக் கனிவாய் கொடுத்துக் கூழைமை செய்வான். ... (3-2-5)

112. மிடறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போய்ப் படிறு பல செய்து ஆய்ப்பாடி யெங்குந்திரிவான். ... (3-2-6)

113. வள்ளிநுடங்கிடைமாதர் வந்தலர்தூற்றிடத் துள்ளி விளையாடித் தோழரோடு திரிவான். ... (3-2-7)

114. பன்னிருதிங்கள் வயிற்றில் கொண்டவப்பாங்கினுல் அசோதை யமுதூட்டி யெடுத்த இளஞ்சிங்கம் ... (3-2-8)

115. குடையும் செருப்பும் கொடாதே கடியவெங்கானிடைக் காலடி நோவக் கன்றின் பின் போக்கிய பிள்ளை. ... (3-2-9)

116. பேடைமயிற் சாயல் பின்னைமணாளன். ... (3-3-3)

117. பற்றார் நடுங்க முன் பாஞ்ச சன்னியத்தை வாயவைத்த போரேறு. ... (3-3-5)

118. பொய்கைபுக்கு நஞ்சுமிழ் நாகத்திேனாடு பிணங்கினுன். ... (3-3-6)

119. கன்றினுருவாகி மேய்புலத்தே வந்த கள்ளவசுரன் தன்னைச் சென்று பிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே விளங்காயெறிந்தான். ... (3-3-7)

120. கோவலரிந்திரற்குக் காட்டிய சோறும் கறியும் தயிரும் கலந்துடனுண்டான். ... (3-3-8)

121. அட்டுக்குவிசோற்றுப் பருப்பதமும் தயிர்வாவியும் நெய்யளறும் அடங்கப் பொட்டத்துற்றி மாரிப்பகை புணர்த்த பொருமா கடல் வண்ணன். ... (3-5-1)

122. செப்பாடுடைய திருமாலவன். ... (3-5-6)

123. தடங்கை விரலைந்தும் மலர வைத்துத் தடவரை தாங்கு தாமோதரன். ... (3-5-7)

124. வன்பேய் முலையுண்டதோர் வாயுடையன். ... (3-5-9)

125. வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன் மதுரை மன்னன் நந்தர் கோனிள வரசு கோவலர் குட்டன் கோவிந்தன். ... (3-6-3)

126 தேனுகன் பிலம்பன் காளியனென்னும் தீப்பப் பூடுகளடங்கவுழக்கிக் கானகம்படி யுலாவி யுலாவிக் குழலூதின கருஞ்சிறுக்கன். ... (3-6-4)

127. செம்பெருந்தடங்கண்ணன் திரடோளன் தேவகி சிறுவன் தேவர்கள் சிங்கம். ... (3-6-6)

128. அருங்கலவுருவினுயர் பெருமான். ... (3-6-10)

129. மல்லரையட்டவன். ... (3-8-1)

130. சாடிறப்பாய்ந்த பெருமான். ... (3-8-6)

131. நந்தகோபன் மகன் கண்ணன். ... (38—8)

132. என்னுதன் தேவிக்கு அன்றின்பப்பூவியாதாள் தன்னுதன் காணவே தன் பூமரத்தினை வன்னுதப் புள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட என்னுதன். ... (3-9-1)

133 உருப்பிணி நங்கையத் தேரேற்றிக் கொண்டு விருப்புற்றங்கேக விரைந்தெதிர் வந்து செருக்குற்றான் வீரஞ்சிதையத் தலையைச் சிரைத்திட்டான். ... (3-9-3)

134. பஞ்சவர்தூதனுய்ப் பாரதங்கை செய்து நஞ்சுமிழ் நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள் செய்த அஞ்சனவண்ணன். ... (3-9-5)

135 காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட்டு அவன் நீள் முடியைந்திலும் நின்றுநடஞ் செய்து மீளவவனுக்கருள் செய்த வித்தகன். ... (3-9-7)

136. மாயச்சகடமுதைத்து மருதிறுத்து ஆயர்களோடு போய் ஆநிரைகாத்து அணிவேயின் குழலூதி வித்தகனுய் நின்ற ஆயர்களேறு. ... (3-9-9)

137. கொலையானைக் கொம்பு பறித்தான். ... (4-1-3)

138. ஆயர்மடமகள் பின்னைக்காகி அடல்விடையேழினையும் வியப்பொருது வியர்த்து நின்ருன். ... (4-1-4)

139. வாரேறு கொங்கையுருப்பிணியை வலியப்பிடித்துக்கொண்டு தேரேற்றிச் சேனை நடுவுபோர் செய்தான். ... (4-1-5)

140. பொல்லா வடிவுடைப் பேய்ச்சிதுஞ்சப் புணர்முலை வாய்மடுக்க வல்லான் பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரொடு பௌவமெறி துவரை எல்லாரும் குழச்சிங்காசனத்தே யிருந்தான். ... (4-1-6)

141. வெள்ளைப் புரவிக்குரக்கு வெல் கொடித்தேர்மிசை முன்பு நின்று கள்ளப்படைத் துணையாகிப் பாரதம் கைசெய்தான். ... (4-1-7)

142. நாழிகை கூறிட்டுக் காத்து நின்ற அரசர்கள் தம்முகப்பே நாழிகை போகப் படை பொருதவன் தேவகிதன் சிறுவன், ஆழிகொண்டு அன்று இரவி மறைப்பச் சயத்திரதன் தலையைப் பாழிலுருளப் படைபொருதவன். ... (4-1-8)

143. ஆனுயர் கூடியமைத்த விழவை அமரர்தம் கோனுர்க் கொழியக் கோவர்த் தனத்துச் செய்தான். ... (4-2-4)

144. கஞ்சன் தன் ஒருவாரண முயிருண்டவன். ... (4-2-5)

145. ஏவிற்றுச் செய்வான் ஏன்றெதிர்ந்து வந்த மல்லரைச் சாவத்தகர்த்த சாந்தணி தோள் சதுரன் ... (4-2-6)

146. மன்னர் மறுக மைத்துனன்மார்க்கொருதேரின்மேல் முன்னங்கு நின்று மோழை யெழுவித்தவன். ... (4-2 7)

147. எட்டுத் திசையுமெண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார் விட்டுவிளங்க வீற்றிருந்த விமலன். (4-2-10)

148. உருப்பிணிநங்கைதன்னை மீட்பான் தொடர்ந்தோடிச் சென்ற வுருப்பனை யோட்டிக் கொண்டிட்டுறைத்திட்ட வுறைப்பன். ... (4-1-3)

149. கஞ்சனும் காளியனும் களிறும் மருதுமெருதும் வஞ்சனையில் மடிய வளர்ந்த மணி வண்ணன். ... (4-3-2)

150. மன்னுநரகன் தன்னைச் சூழ்போகிவளைத்தெறிந்து கன்னி மகளிர் தம்மைக் கவர்ந்த கடல் வண்ணன். ... (4-3-3)

151. மாவலி தன்னுடைய மகன் வாணன் மகளிருந்த காவலைக் கட்டழித்த தனிக்காளை. ... (4-3-4)

152. பலபல நாமஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன் தன்னை அலவலைமை தவிர்த்த வழகன்... (4-3-5)

153. பாண்டவர் தம்முடைய பாஞ்சாலி மறுக்க மெல்லாம் ஆண்டங்கு நூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பன். ... (4-3-6)

154. குருந்தமொன் றொசித்தான். ... (4-4-7)

155. சாடிறப்பாய்ந்த தலைவன், தாமோதரன். ... (4-6-6)

156. கண்ணுக்கினிய கருமுகில் வண்ணன். ... (4-6-7)

157. செம்பெருந் தாமரைக் கண்ணன். ... (4-6-8)

158. தலைப்பெய்து குமுறிச் சலம்பொதிமேகஞ் சலசல பொழிந்திடக் கண்டு மலைப்பெருங் குடையால் மறைத்தவன், மதுரைமால். ... (4-7-6)

159. விற்பிடித்திறுத்து வேழத்தை முறுக்கி மேலிருந்தவன் தலைசாடி மற்பொருதெழப் பாய்ந்தரையனை யுதைத்தமால். ... (4-7-7)

160. திரைபொரு கடல்சூழ் திண்மதிள் துவரை வேந்து, தன் மைத்துனன் மார்க்காய் அரசினையவிய அரசினையருளுமரி. ... (4-7-8)

161. மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை ஓதுவித்த தக்கணையா வுருவுருவே கொடுத்தான். ... (4-8-1)

162. பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும் இறைப்பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்து ஒருப்படுத்தவுறைப்பன். ... (4-8-2)

163. மருமகன்றன் சந்ததியை யுயிர்மீட்டு மைத்துனன்மார் உருமகத்தே வீழாமே குருமுக மாய்க் காத்தான். ... (4-8-3)

164. கருளுடையபொழில் மருதுங் கதக்களிறும் பிலம்பனையும் கடியமாவும் உருளுடைய சகடரையும் மல்லரையுமுடைய விட்டோசை கேட்டான். ... (4-9-3)

165. பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார் பணி செய்யத் துவரை யென்னுமதில் நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர். ... (4-9-5)

166. மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித்து அவர்களையே மன்னராக்கி உத்தரை தன் சிறுவனையுமுய்யக்கொண்ட வுயிராளன். ... (4-9-6)

167. குன்றெடுத்தா நிரைகாத்த ஆயன், கோநிரை மேய்த்தவன். ... (4-10-9)

168. கொடுமைக் கஞ்சனைக் கொன்று தன்தாதைகோத்த வன்தளைகோள் விடுத்தான். ... (5-1-4)

169. குஞ்சரம் வீழக் கொம்பொசித்தான். ... (5-1-5)

170. வண்ணமால் வரையே குடையாக மாரிகாத்தவன். களிறட்ட பிரான். ... (5-1-9)

171. மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவள்தன் வயிற்றில் சிக்கென வந்து பிறந்து நின்றான். ... (5-0-1)

172. தூதுசென்றான் குருபாண்டவர்க்காய் அங்கோர் பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்படுத்தான். ... (5-3-5)

173. மைத்துனன்மார்களை வாழ்வித்து மாற்றலர் நூற்றுவரைக் கெடுத்தான். ... (5-3-9)
174. சென்றங்கு வாணனையாயிரந்தோளுந் திருச் சக்கரமதனால் தென்றித் திசை திசை வீழச்செற்றான். ... (5-3-10)
175. மருப்பொசித்தான், மல்லடர்த்தான். ... (5-4-7)
176. வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன், கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணன், ஆயரேறு. ... (5-4.11)

திருப்பாவை

177. கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் குமரன் ; ஏரார்ந்த கண்ணி யசோதை யிளஞ் சிங்கம்; கார்மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல் முகத்தான். ... (1)
178. மாயன் ; மன்னு வடமதுரை மைந்தன் ; தூயபெருநீர் யமுனைத் துறைவன் ; ஆயர் குலத்தினில் தோன்றுமணி விளக்கு ; தாயைக் குடல் விளக்கஞ்செய்த தாமோதரன். ... (5)
179. பேய்முலை நஞ்சுண்டு கள்ளச்சகடம் கலக்கழியக் காலோச்சி வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்து. ... (6)
180. மாவாய் பிளந்தான்; மல்லரை மாட்டிய தேவாதி தேவன். ... (8)
181. புள்ளின் வாய் கீண்டான். ... (13)
182. சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையன், பங்கயக்கண்ணான். ... (14)
183. வல்லானை கொன்றான்; மற்றாரை மாற்றழிக்க வல்லான்; மாயன். ... (15)
184. குத்துவிளக்கெரியக் கோட்டுக்கால் கட்டில்மேல் மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேலேறிக் கொத்தலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பன். ... (19)
185. வள்ளல் பெரும் பசுக்களாற்றப் படைத்தான் மகன். ... (21)
186. பொன்றச் சகடமுதைத்தான்; கன்று குணிலாவெறிந்தான், குன்று குடையா வெடுத்தான். ... (24)
187. ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாயொளித்து வளரத் தரிக்கிலானாகித் தான் தீங்கு நினைந்த கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில் நெருப் பென்ன நின்ற நெடுமால். ... (25)
188. கூடாரை வெல்லுஞ் சீர்க்கோவிந்தன். ... (27)
189. குறைவொன்று மில்லாத கோவிந்தன். ... (28)
190. பெற்றம் மேய்த்துண்ணுங் குலத்தில் பிறந்தவன். ... (29)

நாச்சியார் திருமொழி

191. ஓர்கரியலற மருப்பினை யொசித்துப் புள்வாய் பிளந்த மணிவண்ணன். ... (1-10)
192. குதி கொண்டரவில் நடித்தான். ... (3-2)
123. குடத்தை யெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாட வல்லவெங்கோ. ... (3-6)
194. கோமளவாயர் கொழுந்து. ... (3-8)
195. கஞ்சன் வலை வைத்தவன்று காரிருளெல்லில் பிழைத்து நெஞ்சுதுக்கஞ் செய்யப் போந்தான், வஞ்சகப் பேய்ச்சி பாலுண்ட மசுமையிலி. ... (3-9)

196. அணிவாணுதல் தேவகிமாமகன்; மிகுசீர் வசுதேவர் தங்கோமகன். ... (4-3)

197. ஆய்ச்சிமார்களு மாயருமஞ்சிடப் பூத்த நீள் கடம்பேறிப் புகப்பாய்ந்து வாய்த்த காளியன் மேல் நடமாடிய கூத்தன். ... (4-4)

198. ஓடைமாமத யானையுதைத்தவன். ... (4-5)

199. மருத முறிய நடை கற்றவன், கஞ்சனை வஞ்சனையில்செற்றவன், திகழும் மதுரைப் பதிக் கொற்றவன். ... (4-6)

200. அன்றின்னுதன செய் சிசுபாலனும் நின்ற நீள் மருதுமெருதும் புள்ளும் வென்றிவேல் விறற்கஞ்சனும் வீழ முன் கொன்றவன். ... (4-7)

201. ஆவலன்புடையார்தம் மனத்தன்றி மேவலன்; விரைசூழ் துவராபதிக்காவலன்; கன்று மேய்த்து விளையாடுங் கோவலன். ... (4-8)

202. அணியாய்ச்சியர் சிந்தையுள் குழகனுர். ... (4-10)

203. மதுரையார் மன்னன். ... (6-5)

204. மருப்பொசித்த மாதவன். ... (7-1)

205. வடமதுரையார் மன்னன்; வாசுதேவன். ... (7-3)

206. செங்கட்கருமேனி வாசுதேவன். ... (7-7)

207. கண்ணுலங்கோடித்துக் கன்னிதன்னைக் கைப்பிடிப்பான் திண்ணார்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசழிந்து அண்ணாந்திருக்கவே யாங்கவளைக் கைப்பிடித்த பெண்ணாளன். ... (11-9)

208. கொந்தளமாக்கிப் பரக்கழித்துக் குறும்பு செய்வானோர் மகன். ... (12-3)

209. நீர்க்கரை நின்ற கடம்பை யேறிக் காளியனுச்சியில் நட்டம் பாய்ந்து போர்க்களமாக நிருத்தஞ்செய்தான். ... (12-3)

210. பத்தவிலோசனத்து வேர்த்துப் பசித்து வயிறசைந்து வேண்டடிசி லுண்ணும்போ தீதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக் கொள்வான். ... (12-6)

211. கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப்பெற்றான், காடுவாழ் சாதியுமாகப்பெற்றான், பற்றியுரலிடையாப்புமுண்டான், காலிகளுய்ய மழை தடுத்துக் கோவர்த்தனங் கொற்றக்குடையாக வேந்திநின்றான். ... (12-8)

212. கண்ணனென்னுங் கருந்தெய்வம். ... (13-1

213. கோலால் நிரைமேய்த்தஆயன். ... (13-2)

214. கஞ்சைக்காய்ந்த கருவில்லி. ... (13-3)

215. ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணுங்காரேறு. ... (13-4)

216. தழையின்பொழில்வாய்நிரைப்பின்னே குழலூதிவருகின்ற நெடுமால். ... (13-5)

217. நந்தகோபன் மகனென்னுங் கொடிய கடிய திருமால். ... (13-6)

218. கொள்ளை கொள்ளிக் குறும்பன், கோவர்த்தனன். ... (13-8)

219. அல்லல் விளைத்தபெருமான்; ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கு. ... (13-10)

220. பட்டிமேய்ந்தோர் காரேறு; பலதேவர்க்கோர் கீழ்க்கன்று, இட்டமான பசுக்களை இனிது மறித்து நீரூட்டி விட்டுக்கொண்டு விளையாடுவான். ... (14-1

221. ஆயர்பாடி கவர்ந்துண்ணும் குணுங்கு நாறுங் குட்டேறு; கோவர்த்தனன். ... (14-2)

222. மாலாய்ப்பிறந்த நம்பி; மாலேசெய்யும் மணாளன்; ஏலாப்பொய்களுரைப்பான். ... (14-3)

223. போர்த்த முத்தின்குப்பாயப் புகர்மால்யானைக் கன்றேபோல் வேர்த்து நின்று விளையாடுவான். ... (14-4)

224. பீதகவாடை யுடைதாழப் பெருங்கார்மேகக் கன்றேபோல் வீதியாரவருவான். ... (14-5)

225. தருமமறியாக்குறும்பன்; தன்கைச்சார்ங்க மதுவேபோல் புருவவட்டமழகிய பொருத்தமிலி; உருவுகரிதாய் முகம் செய்தாய் உதயபருப்பதத்தின்மேல் விரியுங் கதிரேபோல்வான். ... (14-6)

226. பொருத்தமுடைய நம்பி; புறம்போலுள்ளுங்கரியான்; அருத்தித் தாராகணங்களால் ஆரப்பெருகுவானம்போல் விருத்தம் பெரிதாய் வருவான். ... (14-7)

227. காட்டை நாடித் தேனுகனுங்களிறும் புள்ளுமுடன் மடிய வேட்டையாடிவருவான்... (14-8)

பெருமாள் திருமொழி

228. மாவினை வாய் பிளந்துகந்தமால்: வேலை வண்ணனென் கண்ணன்; வன்குன்ற மேந்தி ஆவினையன்றுய்யக் கொண்ட வாயரேறு. ... (1-4)

229. ஏறடர்த்தான். ... (2-3)

230. தோய்த்த தண்டயிர் வெண்ணெய் பாலுடனுண்டலும் உடன்றாய்ச்சிகண்டு ஆர்த்த தோளுடை யெம்பிரான். ... (2-4)

231. வன்பேய் முலையுண்டவாயன். ... (3-4)

232. தாய்முலைப் பாலிலமுதிருக்கத்தவழ்ந்து தளர்நடை யிட்டுச்சென்று பேய்முலை வாய்வைத்து நஞ்சையுண்டுபித்தனென்றே பிறரேச நின்றான். ... (6-4)

233. குன்றினால் குடைகவித்துக் கோலக்குரவை கோத்துக் குடமாடிக் கன்றினால் விளவெறிந்து காலால் காளியன்தலைமிதித்த வென்றிசேர் பிள்ளை.

234. வஞ்சமேவிய நெஞ்சுடைப் பேய்ச்சி வரண்டு நார் நரம்பெழக் கரிந்துக்க நஞ்சமார் தருசுழிமுலை சுவைத்து அருள் செய்து வளர்ந்தான். ... (7-9)

235. கஞ்சன் நாள் கவர் கருமுகிலெந்தை. ... (7-10)

236. மல்லைமாநகர்க் கிறையவன் றன்னை வான் செலுத்திய மாயத்தெல்லையில் பிள்ளை. ... (7-11)

திருச்சந்த விருத்தம்

237. இட்டிடைப் பின்னை கேள்வன். ... (13)

238. புள்ளின் வாய் பிளந்தான். ... (19)

239. பூணி பேணுமாயன். ... (26)

240. நன்னிறத் தொரின் சொலேழை பின்னைகேள்வன். ... (33)

241. தொம்பராவு நுண் மருங்குலாயர் மாதர்பிள்ளை, ... (35)

242. ஆடகத்த பூண்முலை யசோதையாய்ச்சி பிள்ளை ; சாடுதைத்தோர் புள்ளதாவி கள்ளதாய பேய் மகள் விடவைத்த வெய்ய கொங்கை ஐயபாலமுது செய்து ஆடகக்கை மாதர்வாயமுத முண்டான். ... (36)

243. காய்த்த நீள் விளங்கனி யுதிர்த்தெதிர்ந்த பூங்குருந்தம் சாய்த்து மாபிளந்த கைத் தலத்த கண்ணன், ஆய்ச்சி பாலையுண்டு மண்ணையுண்டு வெண்ணெயுண்டு பின் பேய்ச்சி பாலையுண்டான். ... (37)

244. கடங்கலந்த வன்கரிமருப் பொசித்து ஓர் பொய்கைவாய் விடங்கலந்த பாம்பின் மேல் நடம்பயின்ற நாதன், குடங்கலந்த கூத்தனாய கொண்டல் வண்ணன். ... (38)

245. வெற்பெடுத்தது மாரிகாத்த மேக வண்ணன். ... (39)

246. மையரிக்கண் மாதரார் திறத்து முன் ஆனையன்று சென்றடர்த்த மாயன். ... (40)

247. ஆயனாகியாயர் மங்கைவேய தோள் விரும்பினான். ... (41)

248. ஏறு சென்றடர்த்த வீசன். ... (42)

246. வெஞ்சினத்த வேழ வெண் மருப்பொசித்து உருத்தமா கஞ்சனைக் கடிந்த காலன், வஞ்சனத்து வந்த பேய்ச்சியாவி பாலுள் வாங்கினான். ... (43)

250. பொற்றையுற்ற முற்றல் யானை போரெதிர்ந்து வந்ததைப் பற்றி யுற்று மற்றதன் மருப்பொசித்த பாகன். ... (52)

251. மோடியோடிலச்சையாய சாபமெய்தி முக்கணான் கூடுசேனை மக்களோடு கொண்டு மண்டி வெஞ்சமத் தோட வாணனாயிரம் கரங்கழித்த ஆதிமால். ... (53)

252. மரங்கெட நடந்தடர்த்து மத்தயானை மத்தகத்து உரங்கெடப் புடைத்தோர் கொம் பொசித்துகந்தவுத்தமன் ; துரங்கம் வாய்பிளந்தான். ... (58)

253. காலநேமிவக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை காலனோடுகூட விற்குனித்த விற்கை வீரன். ... (59)

254. குந்தமோடு சூலம் வேல்கள் தோமரங்கள் தண்டுவாள் பந்தமான தேவர்கள் பரந்து வானகமுற வந்த வாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்தான். ... (70)

255. வண்டுலாவு கோதை மாதர் காரணத்தினால் வெகுண்டு இண்ட வாணனீரைஞ்ஞூறு தோள்களைத் துணித்தான் ; முண்ட னீறன் மக்கள் வெப்பு மோடியங்கி யோடிடக் கண்டு நாணி வாணனுக் கிரங்கினான். ... (71)

256. வாசியாகி நேசமின்றி வந்தெதிர்ந்த தேனுகன் நாசமாகி நாளுலப்ப நன்மைசேர் பனங்கனிக்கு வீசி மேல் நிமிர்ந்த தோளிலில்லை யாக்கினான். ... (80)

257. சாடுசாடுபாதன் ; சலங்கலந்த பொய்கை வாய் ஆடரவின் வன்பிடர் நடம்பயின்ற நாதன். ... (86)

258. பார்மிகுத்த பாரமுன்னொழிச்சுவானருச்சுனன் தேர்மிகுத்து மாய மாக்கி நின்று கொன்று வென்றிசேர் மாரதர்க்கு வான் கொடுத்து வையமைவர் பாலதாம் சீர்மிகுத்ததோர் தெய்வம், ... (89)

259. விடைக்குலங்களேழடர்த்து வென்றிவேற் கண் மாதரார் கடிக்கலந்த தோள் புணர்ந்த காலியாயன். ... (92)

260. தொறுக்கலந்தலூனமஃதொழிக்கவன்று குன்றமுன் பொறுத்தான். ... (106)

261. காய்சினத்த காசிமன்னன் வக்கரன் பவுண்டிரன் கேசிதேனுக்ன் நாசமுற்று வீழ நாள் கவர்ந்தான். ... (107)

திருமாலை.

262. கற்றினம் மேய்த்தவெந்தை, ... (9)

263. மழைக்கன்று வரை முனேந்தும் மைந்தன். ... (36)

264. வளவெழுந்தவளமாட மதுரைமாநகரந் தன்னுள் கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணன். ... (45)

அமலனாதிபிரான் ;

265. கோவலனாய் வெண்ணெயுண்டவாயன். ... (10)

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு.

266. கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன். ... (1)

முதலாயிரம் முற்றிற்று.

(இரண்டாவதாயிரம்)

பெரிய திருமொழி

267. இடிகொள் வெங்குரலின விடையடர்த்தவன். ... (1-2-3)

268. பெற்ற தாய் போல் வந்த பேய்ச்சி பெருமுலையூடு உயிரை வற்றவாங்கி யுண்ட வாயான். ... (1-3-1)

269. காலியாகிக் கன்று மேய்த்துக் குன்றெடுத்தன்று நின்றான். ... (1-3-4)

270. பேயிடைக்கிருந்து வந்த மற்றவள் தன் பெருமுலை சுவைத்திடப் பெற்ற தாயிடைக் கிருத்த லஞ்சுவனென்று தளர்ந்திட வளர்ந்த வென் தலைவன். ... (1-4-5)

271. தேரணங்கல்குல் செழுங்கயற்கண்ணி திறத்தொரு மறத்தொழில் புரிந்து பாரணங் கிமிலேறேழு முன்னடர்த்த பனிமுகில் வண்ணனெம்பெருமான். ... (1-4-6)

262. நன்னூர் முன் கடுத்தார்த்தெழுந்த பெருமழையைக் கல்லொன்றேந்தி இன நிரைக்காத் தடுத்தான். ... (1-5-5)

273. தாயாய் வந்த பேயுயிரும் தயிரும் விழுதுமுடனுண்ட வாயான். ... (1-5-6)

274. விளங்கனி முனிந்தான். ... (1-6-7)

275. கொங்கலர்ந்த மலர்க்குருந்தமொசித்த கோவல னெம்பிரான்; பொங்கு புள்ளினை வாய் பிளந்த புராணர். ... (1-8-1)

277. வன்பேய்முலை பிள்ளையாயுயிருண்ட வெந்தை பிரான். ... (1-8-2)

277. நின்ற மாமருதிற்று வீழ நடந்த நின்மலன், கன்றி மாரி பொழிந்திடக் கடிதாநிரைக் கிடர்நீக்குவான்சென்று குன்றமெடுத்தவன், ... (1-8-3)

287. பார்த்தற்காயன்று பாரதங் கை செய்திட்டு வென்ற பரஞ்சுடர் கோத்தங் காயர் தம் பாடியில் குரவை பிணைந்த வெங்கோவலன். ... (1-8-4)

279. உறிமேல் நறுநெய்யமுதாகவுண்டான். ... (1-10-4)

280. மானேய் மடநோக்கி திறத்தெதிர்வந்த ஆனேழ் விடைசெற்ற அணிவரைத் தோளன். (1-10-7)

281. வேயினன்ன தோள் மடவார் வெண்ணெயுண்டானிவனென்று ஏசநின்ற எம்பெருமான். ... (2-2-1)

282. பின்னோர் தூது ஆதிமன்னர்க்காகிப் பெருநிலத்தார் இன்னார் தூதனென நின்றான். (2-2-3)

283. பந்தணைந்த மெல்விரலாள் பாவைதன் காரணத்தால் வெந்திறலே றேழும் வென்ற வேந்தன்; விரிபுகழ்சேர் நந்தன் மைந்தனாக வாகும் நம்பி நம்பெருமான். ... (2-2-4)

284. விற்பெருவிழவும் கஞ்சனும் மல்லும் வேழமும் பாகனும் வீழச் செற்றவன், பற்றலர் வீயக் கோல்கையிற் கொண்டு பார்த்தன் தன்தேர்முன்நின்றான். ... (2-3-1)

285. நந்தனார் களிறு. ... (2-3-2)

286. வஞ்சனை செய்யத் தாயுருவாகி வந்த பேயலறி மண்சேர நஞ்சமர் முலையூடு உயிர்செகவுண்ட நாதன். ... (2-3-3)

287. அந்தமில் வரையால் மழை தடுத்தான், ... (2-3-4)

288. ஆயர் பாவை நப்பின்னை தனக்கிறை; பஞ்சபாண்டவர்க்காகி வாயுரை தூது சென்றியங்கு மென்துணை. ... (2-3-5)

289. இந்திரன் சிறுவன் தேர்முன் நின்றான். ... (2-3-6)

290. காண்டாவன மென்பதோர் காடமரர்க் கரையனது கண்டவன் நிற்க மூண்டாரழலுண்ண முனிந்தவன், முன்னுலகம் பொறை தீர்த்தாண்டான். ... (2-4-3)

291. புலமன்னுவடம்புனை கொங்கையினாள் பொறைதீர முனாளடு வாளமரில் புலமன்னர் படச்சுடராழியினைப் பகலோன் மறையப் பணிகொண்டணிசேர் நிலமன்னனுமாயுலகாண்டவன். ... (2-4-3)

292. வென்றிகொள் வாளமரில் பாங்காக முன்ஐவரொ டன்பளவிப் பதிற்றைந் திரட்டிப் படைவேந்தர் பட நீங்காச் செருவில் நிறைகாத்தவன். ... (2-4-4)

293. புகராருருவாகி முனிந்தவனைப் புகழ்வீட முனிந்துயிருண்டு அசுரன் நகராயின பாழ்பட நாமமெறிந்தான். ... (2-4-7)

294. பரிவாய் கீண்ட சீரான், போரானைக் கொம்பொசித்தபோரேறு, புணர் மருத மிற நடந்த பொற்குன்று. ... (2-5-1)

295. தொத்தார் சோலைக் காண்டவத்தைக் கனலெரிவாய்ப் பெய்வித்தான். ... (2-5-2)

396. அன்று பேய்ச்சி விடம் பருகுவித்தகன், கன்று மேய்த்து விளையாட வல்லான், வரை மீகானில் தடம்பெருகு கருமுகில். ... (2-5-3)

297. பேய்த்தாயை முலையுண்ட பிள்ளை; பிணைமருப்பிற் கருங்களிறு; பிணைமானேக்கின் ஆய்த்தாயர் தயிர்வெண்ணெ யமர்ந்தகோ; குடமாடு கூத்தன்; கோகுலங்கள் தளராமல் குன்றமேந்திக் காத்தான். ... (2-5-4)

298. திரிசகடம் பாறி வீழப் பாய்ந்தான்; தூதிற் சென்றப் பொய்யறை வாய்ப் புகப் பெய்த மல்லர் மங்கக் காய்ந்தான். ... (2-5-5)

... (2-5-6)

299. படுமதத்த களிற்றின் கொம்பு பறித்தான். ... (2-5-7)

300. ஊனுகப் பேய்முலை நஞ்சுண்டான். ... (2-5-10)

301. மருதிடை போனன்.

302. பஞ்சிச்சிறு கூழையுருவாகி மருவாத வஞ்சப் பெண் நஞ்சுண்ட வண்ணல்; முன்நண்ணாத கஞ்சைக் கடந்தவன். ... (2-6-7)

303. வெம்பு சினத்தடல் வேழம் விழ வெண்மருப் பொன்று பறித்தவர். ... (2-8-3)

304. மஞ்சுயர் மாமணிக்குன்றமேந்தி மாமழை காத்தொரு மாயவானை யஞ்ச அதன் மறுப் பன்று வாங்கும் ஆயர். ... (2-8-4)

305. அரவம் வெருவமுனநாள் பூம்புனல் பொய்கை புக்கான். ... (2-9-5)

306. பிறையுடையவாணுதல் பின்னை திறத்து முன்னே யொருகால் செருவி லுருமின் மறையுடை மால் விடையேழடர்த்தான். ... (2-9-9)

307. உறியார்ந்த நறுவெண்ணெ யொளியால் சென்றங்குண்டான், ஆய்ச்சியுர லோடார்க் கத் தறியார்ந்த கருங்களிறே போல நின்று தடங்கண்கள் பனிமல்குந் தன்மை யான். ... (2-10-6)

308. இருங்கைம்மா கரிமுனிந்து பரியைக்கீறி இனவிடைகளேழடர்த்து மருதஞ்சாய்த்து வருஞ்சகடமிறவுதைத்து மல்லையட்டு வஞ்சஞ்செய் கஞ்சனுக்கு நஞ்சானன். ... (2-10-7)

309. பாரேறு பெரும்பாரந் தீரப் பண்டு பாரதத்துத் தூதியங்கிப் பார்த்தன் செல்வத் தேரேறு சாரதியா யெதிர்ந்தார் சேனை செருக்களத்துத் திறலழியச் செற்றான். (2-10-8)

310. ஆயர் பூங்கொடிக் கினவிடை பொருதவன். ... (3-1-5)

311. அடல் மழைக்கு நிரை கலங்கிட வரை குடையெடுத்தவன். ... (3-1-8)

312. வேல்கொள் கைத்தலத்தரசர் வெம்போரினில் விசயனுக்காய் மணித்தேர் கோல் கொள் கைத்தலத்தெந்தை பெம்மான். ... (2-1-9)

313. மௌவல் குழலாய்ச்சிமென் தோள் நயந்தான். ... (3-2-7)

314. மாவாயினங்கம் மதியாது கீறி மழை மாமுது குன்றெடுத் தாயர் தங்கள் கோவாய் நிரை மேய்த்தான். ... (3-2-8)

315. வாடமரு திடைபோகி மல்லரைக் கொன்றொக் கலித்திட்டு ஆடல் நன்மாவுடைத்தா யராநிரைக் கன்றிடர் தீர்ப்பான் கூடிய மாமழை காத்த கூத்தன். ... (3-3-1)

316. பேய்மகள் கொங்கை நஞ்சுண்ட பிள்ளை. ... (3-3-2)

317. பண்டிவன் வெண்ணெயுண்டா னென்றாய்ச்சியர் கூடியிழிப்ப எண்டிசையோரும் வணங்கவிணைமருதூடு நடந்திட்டான். ... (3-3-3)

318. வளைக்கை நெடுங் கண்மடவாராய்ச்சியரஞ்சி யழைப்பத் தளைத்தவிழ் தாமரைப் பொய்கைத் தண்தடம்புக் கண்டர் காண முளைத்த வெயிற்றழல் நாகத்துச்சி யில் நின்றது வாடத் திளைத்தமர் செய்து வருவான். ... (3-3-4)

319. உருவக் கருங்குழலாய்ச்சி திறத்தினமால் விடை செற்றுத் தெருவில் திளைத்து வருவான். ... (3-3-5)

320. மலங்கவரு மழை காப்பான் உய்யப் பருவரை தாங்கி யாநிரை காத்தான். ... (3-3-6)